

VARAGONT

IFJU ÉVEK

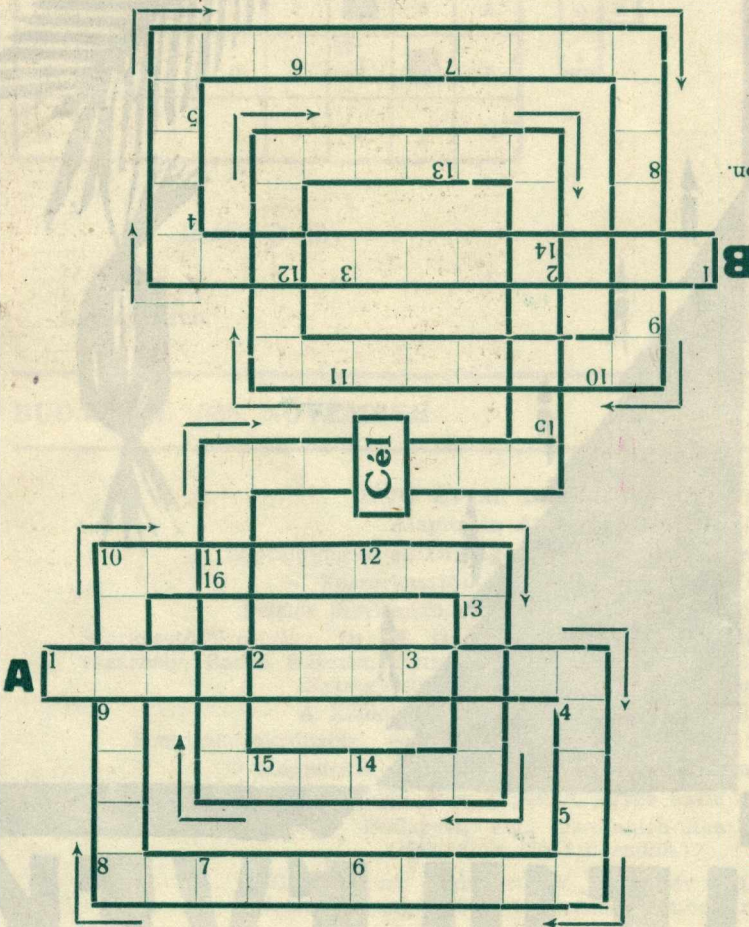
„Ketten egyszerre.”

Beküldte: Hursan Pál, Békéscsaba.

(5 pont.)

Az alábbi rejtvény megfejtése hasonlít a keresztrejtvényéhez, csak hogy itt nincsenek fekete kockák. Az egyik szó vége a következő szónak egyszersmind eleje (pl. sáros,

osta, talaj, Lajos stb.). A rejtvényt egyszerre ketten fejthetik (A.-nál, ill. B.-nél kezdve). Ki ér előbb célba?

- A B kérdései.
1. Német városok szö-
  2. Bócsa király.
  3. Rége.
  4. Semita néplörzs.
  5. Asztalterítő.
  6. Japán város.
  7. Középgörögországi tartomány.
  8. Amerikai folyó.
  9. Magyar folyó északon.
  10. A mohamedánok 9. hónapja.
  11. Férfinév.
  12. USA állam.
  13. Tó Afrikában.
  14. Erdélyi folyó.
  15. Ilyen medve is van.

Az A kérdései.

1. Egyik királyunk jelzője.
  2. Tábori...
  3. Ilyen mese is van.
  4. A rómaiak díszöltözete.
  5. Repülő madár.
  6. Fővárosunk fele.
  7. Menyasszony.
  8. Nem ez.
  9. Drágakő.
  10. Ceruza.
  11. Anny...
  12. Fokozat.
  13. A franciák ősei.
  14. Innen nyerte nevét...
- Simon mester, magyar krónika-író.
15. A piszkos víz.
  16. Karikás...

IFJÚ ÉVEK

BUDAPEST, 1935. DECEMBER

XIV. ÉVFOLYAM, 4. SZÁM.

DECEMBER

Decemberről azt mondja a régi naptár: „Bak hava”, az új naptár pedig „Télelő”-nek nevezi. Valamit én is szeretnék elmondani róla.

December a téli örömök hónapja. Lehull az első hó. Csilingelő szánkók, acéltalpas ródlik, csillogó korcsolyák kipirult arcú gyermekeket röptenek. Tízpercek idején a második és harmadik osztály hóbombákkal vívja meg a nagy olasz—abesszin csatát az iskolaudvar frontján. Még a félrekapott papírcsákós hőemberben is ágaskodik a vitézi virtus a szörnyű tusa láttán!

Decemberben várnak rád a téli örömök!

December azután a téli nyomorúságok hónapja. Hallgassátok csak meg az én két kisbarátom esetét. A mindig kócoshajú Dezsőke november derekán még vígan jött „mezítláb” a hittanórára. Ma sehol sem láttam kócos fejét. Megkérdeztem: hol van a mi Dezső barátunk? Kórusban felelték a gyermekek: „Nem jöhetett, mert nincs cipője.” — A másik kisbarátomat, Gábort, pár héttel ezelőtt még hiába kínáltam ebéddel. Büszkén mondta: „Van nekünk kenyere. Keresett édesapám a nyáron.” Tegnapelőtt pedig már azzal jött hozzám az én büszke Gábor barátom: „Tisztelendő bácsi, éhes vagyok.”

Decemberben várnak rád, a szeretetedre, cipőtlen, éhező, fázó osztálytársaid!

December végül a karácsony hónapja. Egy régi-régi decemberben nagy nyomorúság volt a világon. Nem a test, hanem a lélek szenvedett, mert nem volt fehér ruhája, nem volt kenyere. Isten azonban örömmé varázsolta ezt a nyomorúságot. „Gyermek született, Fiú adatott nekünk: az Úr Jézus Krisztus, a Dávid városában.”

Azóta látjuk, hogy a december igazi nyomorúsága: a bűn, a hitetlenség, a szeretetlenség.

Azóta látjuk, hogy a december igazi öröme: a karácsonyi evangélium.

Azóta minden decemberben vár rád, a szívedre, az Úr Jézus Krisztus. K. A.

Hívnak a karácsonyi harangok!

KELJ FEL ÉS JÁRJ!

Íme — most másodízben élem át
Az első ingadozó, tétova,
Bizonytalan léptek gyerekkorát.

Akkor Apám állt a hátam megett,
S csalogatott tárt karokkal Anyám:
Hol távolodott, hol közeledett.

Igy volt bizonynal. Ámde ködbe hullt —
Fekszik fejében emléktelenül,
Fekszik hamú és hó alatt a mult.

Két „testvér” fogja most a karomat —
És néha elengednek kedvesen:
Lássuk, a lábbadozó, hogy halad.

Vigyázva védik lépteimet ők — —
És szánakozón néznek ide be
Elérhetetlen erdélyi Tetők.

Imbolygok át a kórházi szobán,
Az élet delelőjén messze túl —
Imbolygok, mint az élet hajnalán.

De érzem, ahol magyar csak lakik,
Figyelik léptem szerető szemek,
S vágyva várnak még tőlem valamit.
A magyar Akarat járni tanít.

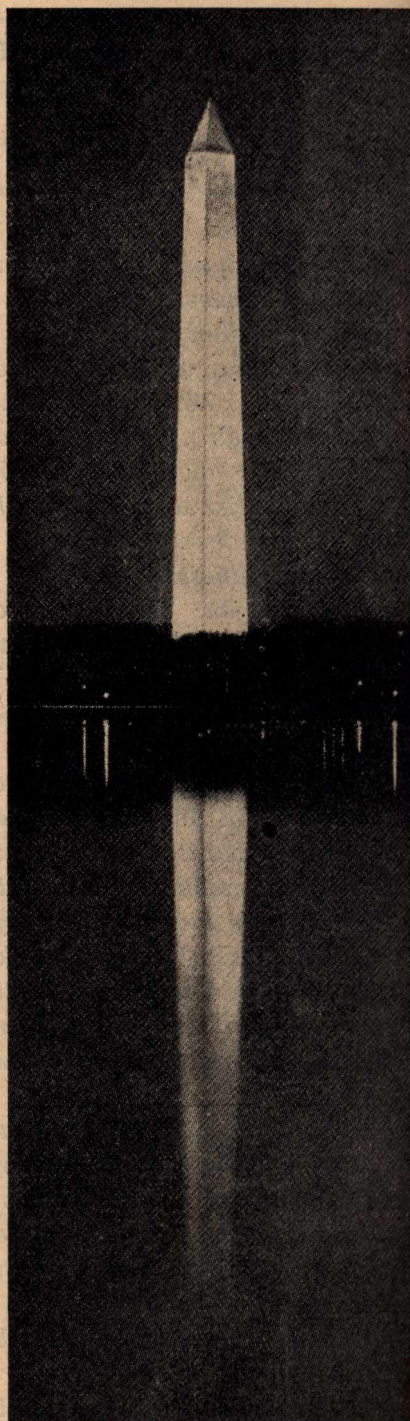
Olyankor rogyó lábam megfeszül:
Azértis, rajta, új íramra fel!
Mélyből — a magasságba — egyedül.

Nem, nem egyedül, szíveken is túl
Egy nagy Szív szól: én megmentettelek,
Most többé ne sírj és ne lamentálj,

Vedd büneid s bánatod nyoszolyáját,
Aztán hajítsd magadtól messzire:
Kelj fel és járj!

Kolozsvár, Református kórház, 1934.

Reményik Sándor

„Nyájas világ a vak homályon át,
vezess . . .”

Mit szól hozzá a Biblia?

Mi történt?

Törökországban egyre rosszabbul áll a Keresztyén Misztio ügye. Ismét két misszionárius családot utasítottak ki.

A görög országgyűlés úgy döntött, hogy megszünteti a köztársasági államformát és Görögország ismét királyság lesz. A nép örömmel várja királyát.

Miközben az európai külügyminiszterek az olaszok elleni megtorlásokról beszélnek, — miközben Románia minket magyarokat is meg akar büntetni olaszbarátságunkért, — miközben a csehek fegyvereket szállítanak az afrikai frontra: Svédország evangélikus népe 300 ezer pengőt és orvosokból, ápolókból álló különítményt küldött Abessziniába a nyomorúság enyhítésére.

A csehek lázas sietséggel 6 milliárd cseh korona kölcsönt keresnek. Óriási katonai erődítményeket akarnak építeni a cseh—magyar határon.

A magyar földbirtokos osztály annyira eladósodott, hogy egyes birtokok az évi tiszta jövedelem negyvenszeresen túl is meg vannak terhelve. A kormány törvénnyel akarja most valahogyan rendezni a gazdadósságokat.

A múlt hónapban állították fel Monoron a kétszázadik orszáگزásztlót.

A magyar ifjúság „egészségügyi hetet” rendezett. Ez a hét sok szomorú dologra világított rá. Csak egyet írok ide: Magyarországon 350 ezer tüdőbajos beteg van. Naponta 39 magyar ember hal meg tüdővérszében.

Mit mond a világ?

Azt mondod: amikor körötünk minden recseg-ropog, nem olyan nagy dolog két családot kiutasítása.

Jézus másként ítél.

Milyen szép, hogy egy földi király érkezése is öröme tudja hangolni a nép szívét.

Te örülsz-e annak, hogy közeleg az advent, hogy Jézus már kiadta a parancsot:

Biztosan vannak olyanok, akik lekicsinylik ezt az áldozatot és azt mondják: ez csak egy csepp a háború okozta nyomorúságok tengeréhez képest. De mi azt mondjuk, hogy ez a cselekedet ezerszer többet ér, mint Laval minden agyon-dicsért „békétmentő” kísérlete. Ha „megtorlás” helyet minden állam szeretetet tudna felmutatni, akkor nem lenne ma háború.

Szinte nevetséges már, hogy mennyire félnek tőlünk állig fegyverkezett szomszédaink. Nekünk nincsenek fegyvereink. De miénk a Dávid hite:

Az ellenzéki politikusok azt mondják: Úgyse fog ez sikerülni. A kereskedők-iparosok azt mondják: Hát a mi adósságunkat ki rendezi? Mi evangélikusok azt mondjuk: Gondoljatok elsősorban arra, hogy Istennek hányszor tízezer talentummal tartoztok!

Mindenországászoló a magyar reménység szimbóluma. De mit sem ér belső meggyőződés nélkül.

Megdöbentő dolog ez. De ha valaki leleplezné a magyar lelkék betegségét: a bűnt, az még megdöbentőbb képet tárna elénk. Imádkozz ahhoz, aki azt mondja magáról:

Mit szól hozzá a biblia?

„Valamely városba bementek és titeket be nem fogadnak... Mondom néktek, hogy a Sodomabeliek állapota türethetőbb lesz ama napon, hogy nem ezé a városé.” (Luk. 10, 11—12.)

„Mondjátok meg Sion leányának: Imhol jó néked a Te királyod, alázatosan és számaron ülve, teherhordó számarnak hátán.

(Máté 21, 5.)

„A szeretet hosszútűrő, kegyes; a szeretet nem irigykedik, nem fuvalkodik fel, nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rózza fel a gonoszt... mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr a szeretet.”

(I. Kor. 13. 4—5, 7.)

„Te karddal, dárdával és pajzsokkal jössz ellenem, én pedig a Seregek Úrának nevében... és tudja meg az egész sokaság, hogy nem kard által tart meg az Úr.” (I. Sám. 17. 45, 47.)

Olvassátok el az irgalmatlan szolga történetét.

(Mt. 18. 23—35.)

„Ne félj te kicsiny nyáj, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.”

(Lk. 12. 32.)

„Az Úrnak Lelke van én rajtam... hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem... hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam... hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét.

(Lk. 4. 18—19.)

K. A.

BÁRÓ KEMÉNY ZSIGMOND

Halálának 60-ik évfordulója alkalmából.

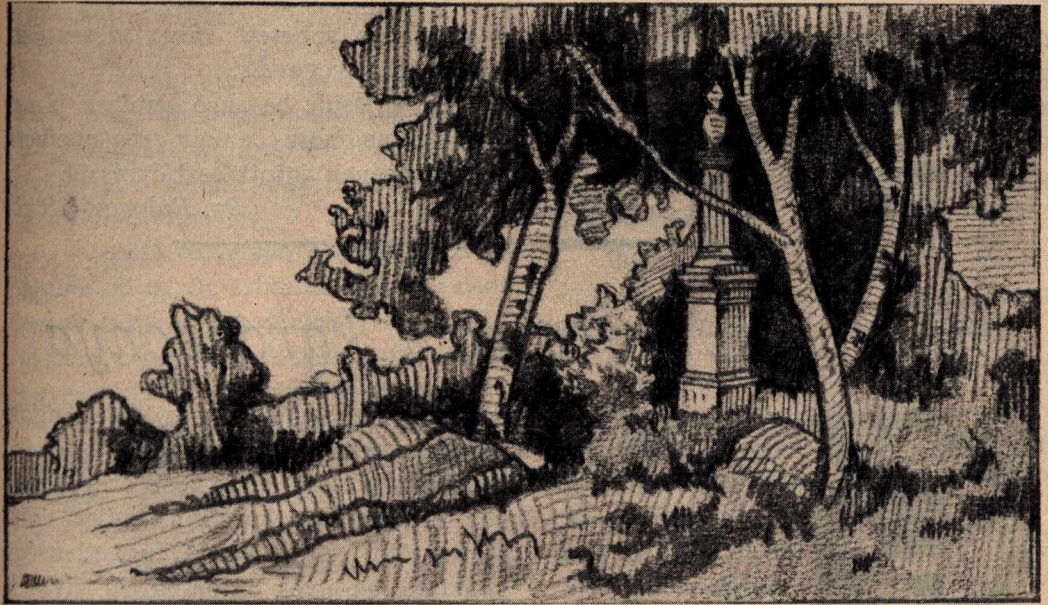

„A fáklya másnak szolgál, magát emészti meg”: ez a mélyértelmű mondaszól hozzánk a pusztakamarási magános sír emlékkövééről. A sírban a nagy magyar regényírónak és politikusnak, báró Kemény Zsigmondnak tetemei porladnak, aki egy alkotásokban és küzdelmekben gazdag élet után tért meg örök pihenőre ősei földjére, a kies Erdély egy elrejtett zugába. December 22-én lesz hatvan éve, hogy Kemény Zsigmond átlépte az örökkévalóság küszöbét; ez alatt a hatvan év alatt regényirodalmunk hatalmas mértékben fejlődött és gazdagodott, az az alkotmányos és demokratikus Magyarország pedig, amelynek létrejöttéért Kemény írói tollával annyit küzdött, megvalósult, felvirágozott, majd fájdalom! összeomlott; az ő írói érdeme és nagysága azonban ma is csorbíthatatlan, s nevét alkotásai őrzik a magyar szellem halhatatlanjai sorában.

Kemény Zsigmond elsősorban, mint nagy regényíró él a nemzet köztudatában, s valóban regényei gazdag gondolati és erkölcsi tartalmukkal, komor, de mélyértelmű filozófiáikkal, a lelki életnek bámulatatosan finom és megdöbbentően hű ábrázolásával, elsősorban pedig történeti valóságosságukkal irodalmunk legjelesebb alkotásai közé tartoznak. Az elmúlt idők lelkét kutatja Kemény a szereplő személyek lelki világában és cselekedeteiben s a korszak küzdelmeiben. Műveinek a hű korrajz fő jellege. Kutató szemével a múlt föltárja minden rejtélyét, ő pedig a gondos festő művészi hűségével ábrázolja azt, amit figyelő szeme a multban látott. A *Zord idő* elénk varázsolja a török uralom félelmetes terjedésének korát, Buda török kézre jutásának megrázó történetét. A *Rajongók* Erdély életét ábrázolja a XVII. század derekán, mikor a hit, a vallás és a lelkiismereti szabadság problémái uralkodnak a lelkeken s szabják meg az emberek sorsát. Ugyancsak ezt a kort rajzolja az *Özvegy és leánya* olyan hűséggel és igazsággal, amilyenre csak a történetírás legnagyobb mesterei nyújtanak példát. Hasonló mesteri korpét találunk többi történeti tárgyú regényében is.

A híven ábrázolt korban élnek, cselekszenek s főképp szenvednek regényeinek hősei. Sorsukat nemcsak egyéni természetük: erényük és gyarlóságuk szabja meg, hanem az a kifürkészhetetlen végzet is, mely mint szigorú, sőt kegyetlen nagyúr közömbösen nézi a

Kemény Zsigmond sírja.

nyomorult teremtmények minden erőfeszítését. Különösen megrázó nemes érzésű hőseinek tragikuma, kiket erényük túlzása sodor romlásba. Sorsuk azonban megrázó erővel hirdeti az erkölcsi törvény sérthetetlen voltát, s ez ad örökbecsű tartalmat regényeinek. Hőseinek jellemét, történeti és társadalmi regényeiben egyaránt, sok szálból szövi egybe Kemény. Alakjai gazdag lelki életet élnek, különösen azok, akiknek szenvedést mért ki a sors osztályrészül. De éppen abban rejlik Keménynek nagy jellemábrázoló művészete, hogy éles fényvel világítja meg a lélek legtitkosabb rejtekeit is, a vágyak, érzelmek és szenvedélyek kohóját, ahol a tettek formálódnak s az emberi sorsok születnek.

Nincs még egy regényírónk, akinek műveiben olyan tiszta és mély tragikum nyilatkoznék, mint Kemény regényeiben. Igaz, hogy nincs is egyetlen műve, amely derűsen, boldogan végződnék; a

„happy end” előtte ismeretlen fogalom volt. Zordon világfelfogása mégsem kiábrándító hatású, mert minden sorából érezzük, hogy nem nézi fölényesen a nyomorult emberek vergődését, hanem szíve vérzik sorsuk miatt, s mély, igaz emberi részvétellel követi őket tévedésükben és bukásukban. Az írónak ez az emberszeretete, mint enyhe fény szűrődik abba a komor képbe, amelyet pesszimizista felfogása rajzol regényeiben.

Azonban Kemény Zsigmondnak regényírói érdemei mellett sem törpülhetnek el azok a szolgálatai, amelyeket mint politikus s mint a legnemesebb értelemben vett hírlapíró végzett tollával. Nem engedte, hogy a politikában az érzelmek elnémítsák a józan ész szavát, s hogy a tarka ábrándok képe elhomályosítsa a reális valóságét. Önbizalmat igyekezett önteni a csüggedőkbe, munkára buzdította az álmodozókat, összetartásra intette a pártoskodókat, az el-

nyomatás szomorú ideje alatt pedig türelemre és nyugalomra tanította a nemzetet. Mikor évtizedes szívós munka után célhoz érve megpihenhetett volna. a sors megtagadta tőle a győzelem és pihenés örömét. Ő csak a magvetés

munkájában vehetett részt, az aratást már mások végezték.

Így teljesült be az ő életében is az a tragikus sors, amely regényeiben annyi hőségnek jutott osztályrészül.

Dr. Ruhmann Jenő

Gyelmis Gerő utolsó karácsonya

h ti magyar ifjak és leányok, akik gondokkal terhelten jártok és keserű neki-búsulással tárgyalgatjátok egymás közt, mi célja tanulóistoknak és hősi erőpazarláistoknak, amikor az elhelyezkedés legkisebb reménye nélkül léptek az életbe... gondolatok-e arra, hogy van egy kincsetek, amely sok mindent pótol: szabad hazában Istennek és Istenért élhettek!?

Gondolatok-e arra, hogy van egy magyar ifjúság, amely nem kevésbbé dolgozik, nem kevésbbé lángol, de rab-sága keserű éjszakájából kiutat nem lát, tudja, ha kilép az életbe, állam, társadalom, mindenki ellenséget, másodrendű embert lát benne: ez a megszállás alatt élő magyar ifjúság!?

Ha erre gondoltok, zúgolódó ajkatok elnémul és hálát adtok a Mindenhatónak, hogy a szabad haza rögeit meg szabad csókolnotok.

Keserű, bánatmarta élet azoknak a magyaroknak az élete és ez a bánat és keserűség a legnagyobb, amikor karácsony, a világmegváltó szeretet ünnepe kopogtat a szívek pitvaránál és

nekik látniok kell, hogy gyűlöletlángok lobognak mindenütt, amerre tekintenek.

Gyelmis Gerő, amíg testi ereje teljében élt, kemény, karakán ember volt. Mint több cikluson át függetlenségi képviselő az elvek bátor harcát vívta a boldog békevilágban évtizedeken át. Amikor a szerb megszálló bocskorosok Szabadkára vonultak be, már öreg, rokant ember volt. Megdöbbenésében eleinte házába zárkózott, mint a csiga héjába. Öreg sétatartnerei, akikkel naponta rőtta fáradatlanul a kilométerek hosszúságára nyúló Wesselényi-utcát (ma: Paje Kujundzsicseva ulica) hiába csalogatták, emberkerülővé lett. De ez nem tartott sokáig. Kemény és mégis mindig derűs lelkülete csakhamar felülkerekedett és ismét megjelent jellegzetes, bicegő járásával az utcán.

És akár hiszitek, akár nem, ez a sír felé hajló öreg ember lett ettől fogva a szabadkai magyarságnak biztatója, erősítője, vigasztalója, mindene. Honnan vette, honnan nem, mindig volt valami biztató híre a csüggedők részére.

— Ugyan, ugyan szomszéd úr! Csak nem gondolja, hogy a civilizált nemzetek hozzájárulnak ahhoz, hogy a Balkán határait a Nagy-Alföld közepéig tolják fel. Hadd játsszanak kissé ka-

tonásdit. Tavaszra hírmondó sem lesz belőlük.

Ő volt az, akiről egyszer elmondtam, hogy minden karácsonykor picike karácsonyfát állított szobája legbelső szögletébe. Semmi dísz rajta, csak egy nemzetiszínű szalag.

— Látjátok, ilyen kifosztottak vagyunk mi is. De szívünkben szüntelenül ég a honszeretet lángja. Mire jó a tavasz, a fecske és a golya, mi is újra egyesülünk szabad testvéreinkkel.

Ez a tavaszi szabadságvárás valóssággal rögeszméjévé lett. Pörölt, zsörtölődött, árulónak mondta azt, aki ebben kételkedni mert.

Amikor 1925 vízkereszt ünnepén a magyar párt összes vezetőit letartóztatták, hogy az országos választások előtt a magyarságot megfélemlítsék, döbbenetes csönd borult a városra és az egész Délvidékre. Egyedül Gyelmis Geró nem hallgatott. Fogta kalapját, botját, felkocogott a városházára, megállt a főkapitány előtt és így szólt:

— Édes öcsém... —

— Pardon, én a város főkapitánya vagyok!

— Már pedig nekem csak édes öcsém maradsz, hiszen apádat anyádat ismerem, téged is még pendelyes korodban. No én hát csak azt mondom, volt-e apádnak anyádnak valami bántódása annakelőtte azért, mert szerbül dicsérték az Istent? Volt-e valaha valami bajod neked a magyar világban? Érezted-e, hogy különbséget tettek közted és magyar pajtásaid között? Ki akadályozott meg téged abban, hogy anyanyelveden dicséred az Istent? Csak azért jöttem, hogy ezt megmondjam neked, aki úgy látszik minderről megfeledez-

tél és legjobb barátaidat is börtönbe hurcoltad! Nem tisztességes dolog ez Iszó, ártatlan embereket politikai elvakultságból így meghurcolni. Csak ezt akartam mondani!

És feleletet nem várván, kicsoszogott a szobából.

Volt-e foganatja, nem-e felszólalásának, tény, hogy másnap a letartóztatottak egy részét szabadon engedték.

Egyetlen egy nap volt az esztendőben, amikor nem mutatkozott az utcán: karácsony! Ilyenkor a város szegény magyar gyermekeit várta. Áldottlelkű hitvesével — tehették, jó módban éltek — hetekig csomagoltak és száz és száz szeretetcsomagot és adományt juttattak szegény magyar gyermekek kezéhez.

Természetes, hogy ez nem tetszett és szemet szúrt a hatóságoknak. És amikor az öreg úr minden hatósági erőszak ellenére sem volt hajlandó a városi jótékonyági akciót adományával alátámasztani (tudván, hogy csak az új telepések gyermekei részesülnek segítségben), bosszúból éppen karácsonyeste rohanták meg házáat a rendőrség emberei és költött ürüggyel házkutatást tartottak nála.

A kis karácsonyfa nemzetiszínű szalagját hitvese idejében eltüntette ugyan, de az öreget az izgalmak és felháborodás annyira elővették, hogy szélütés érte.

Többé ki nem mozdulhatott lakásából. Ettől kezdve kora reggeltől késő estig az ablaknál ült és szemlélte az utca életét. Néha-néha be-benéztem hozzá és csodáltam, hogy töretlen optimizmusa nem hagyja el. Most is csak úgy, mint azelőtt, beszélt a tavaszról, amely életet és felszabadulást hoz.

Amikor az Isten kegyelme engem a szabad hazába hozott, ő még mindig élt és évek mulva értesültem róla, hogy az Úr milyen áldott elmúlást adott neki.

Gutaütötten is, bénán is gondolt a szegény magyar gyermekekre. Csak úgy, mint régen, felvonultak most is karácsony ünnepén szeretetsomagjaikért. Az egyik karácsonyi készülődés izgalma nagyon elővehette szegénykét.

Mert, amikor a gyermekcsereg felvonult, hogy őt köszöntse, félrebillent

fejfel ül karosszékében. Kezében a kis nemzetiszínű szalag, amelyet éppen akkor készült nagy ünnepélyesen a fenyőfára helyezni, mintha a megtépett Hungáriaasszonynak a mellére akarta volna kitűzni.

Gyelmis Gerő azóta bevonult azoknak a seregébe, akik az üdvözültek honában ostromolják az Atya szívét, hogy tekintené meg szegény, árva magyarok ügyét!

Szántó Róbert

KARÁCSONYESTE

*Karácsonyeste minden úgy ragyog!
A holdsugár, a gyémantsillagok,
Ezerszemű tükrük: a tiszta hó,
Az utcasor, a sok kis házikó.*

*Karácsonyeste mindenik szoba
Álmok tanyája, tündérpalota,
S a boldog, békés, jó szívek felett
Szelíd-merengőn ring a szeretet.*

*Karácsonyeste minden úgy ragyog!
Örüljetelek hát bizók, boldogok,
S ne szánjatok, ha könnyes is szemem:
A könnynek fénye szép most én nekem...*

Miszlai István

Égi való és földi mása

*Jégár-világ tisztultabb légkörébe
Emelkedik, mint bérc, a gondolat.
A fáradt szó kapaszkodik kövébe,
Tör fölfelé s félúton elmarad.*

*Tüzes nap az érzések égi lángja,
S a legszebb dal csak gyöngye kis madár:
Repül... repül... nem éri el... hiába
Zuhan s vérét a por beitta már.*

*Érzésnek, gondolatnak nincs határa,
De van a szónak s van a dalnak is:
Az eszme s érzés, szóra, dalra válva
Tükörkép csak, homályos és hamis.*

Szigethy Lajos

Az értelmes vendéglős.

Dumas Sándor a híres francia regényíró Németországban utazgatott egyszer és igen kellemetlen helyzetekbe jutott, mert egy szót sem tudott németül. Bajorországban betért ebédelni egy kis vendéglőbe. Nagyon szeretett volna gombát enni, de nem tudta hirtelené-

ben, hogyan értesse meg magát. Majd jó ötlete támadt. Egy darab papírra lerajzolt egy gombát és mutatta a vendéglősnek. Ez igen szolgálatkész ember volt, azonnal intett, hogy megértette. Eltűnt. Dumas már érezte a szájában a gomba kellemes ízét, mikor megjelent a vendéglős és boldogan hozott az írónak egy esernyőt.

Az egészségügyi kiállítás

Kedves Barátom!

Talán nem is tudsz róla, hogy októberben milyen érdekes kiállítás volt Budapesten. Pedig ez a kiállítás nemcsak érdekes volt, hanem megdöbbenítő is mindenkire, aki csak látta. Ép azért le akarom neked röviden írni, hogy legalább halvány képet nyerj arról, mit nyújtott ez a kiállítás és miért neveztem én az imént megdöbbenítőnek. A címből látod, hogy az egészségügyi kiállításról van szó.

A kiállítást az egyetemi hallgatók Turul-szövetsége rendezte s már az meglepte az embert, hogy egyetemi hallgatók ilyen komoly és nagyszerű kiállítás rendezésére vállalkoznak. Maga a kiállítás két részre oszlott. Az egyik része a fürdőket, mentők működését, kórházakat, baleset elleni védekezést tüntette fel, nem hiányoztak természetesen az egészségügyi berendezéseket ajánló és magyarázó fülkék sem. De a kiállítás legnagyobb értéke az úgynevezett tudományos rész volt, amelyen szakszerű vezetéssel mehetett végig az ember. Én főleg ez utóbbi résszel akarok foglalkozni.

A tudományos rész elipszis alakban elrendezve a magyar faj lélekszámát, szaporodását s a legelterjedtebb betegségek pusztítását mutatta, a másik felében az egészség védelmére tett intézkedéseket és a még nagy számban előttünk álló feladatokat állította a nézők elé.

Csonka országunk lakosságának száma 8 millió 690 ezer s ebből 92% magyar. Külföldön 3 millió 800 ezer magyar él. Ez a kis szám nem biztosítja nemzetünk fennmaradását, ha meggon-

doljuk, hogy mi alig szaporodunk, ellenben a környező népek mind nagyon szaporák. A mi nemzetünk szaporodását három ok gátolja: a *csecsemőhalandóság*, az *egyke* és a sok *betegség*. A csecsemőhalandóság nálunk a legnagyobb. A csecsemő gondozásához való nem értes, tudatlanság, nyomor, rossz táplálás, egészségtelen környezet miatt minden hatodik csecsemő nem éri el az egyéves kort. Nagyon sok családban van egy gyermek és pedig nem a szegényebb néposztályoknál, hanem a jobbmódúaknál. Sajnos, ez a jelenség már faluhelyen is terjed és Magyarország 3410 községéből 509-ben szokássá vált az egyke-rendszer.

A betegségek közül a *fertőzőbetegségek*, a *tuberkulózis*, *alkoholizmus*, a *rák*, *szívbaaj* és *reuma* okozzák a legnagyobb pusztítást. A tüdővész a magyarság egyik legnemzetibb betegsége. Igazi népbetegség, mert pénz nélkül nehéz ellene védekezni. A legjobb védőszer ellene a napfény és a tisztaság. Ezeket a feltételeket pedig nem lehet pénz nélkül megteremteni. Amíg kisablakú, nyirkos, levegőtlen lakásokban él a magyar nép, addig a tüdővész ellen nehéz a küzdelem. De az orvostudomány és a társadalom a tüdővészgondozók és egyéb óvintézkedések segítségével mégis csökkentette már a szörnyű betegség áldozatainak számát. Így is 39 ember hal meg naponként tüdővészben nálunk.

A fertőző betegségekben is vezetünk. A tífusz és a vérhas egyik országban sem követel annyi áldozatot, mint nálunk. Az orvostudomány már régen

rámutatott a bajok okára s arra, hogy itt is a tisztaság, jó ivóvíz és a falusi lakások rendes egészségügyi berendezése volna a segítség, azonban még mindig hol vagyunk az ideális állapotoktól. Az éretlenül fogyasztott gyümölcs hány-szor oka a vérhasnak!

Az alkohol nagy mértékben fogyasztva a legnagyobb ellensége a szervezetnek. Tönkreteszi a szívet és a vesét. Felőrli az idegeket és sokszor bűnre viszi a szerencsétlen áldozatot. Az újabb időben gyakori szívbajnak az okát sok esetben a mai élet rohanásában, a minden téren tapasztalható mértéktelenségben lehet megtalálni.

Nagyon elterjedt népbetegségünk a rák és a reuma. Az első a statisztika szerint évről-évre terjed, de ez a terjedés csak látszólagos. Régebben is ennyi volt, csak akkor nem tudták kimutatni a betegséget. Sajnos, védekezni csak akkor lehet némileg, ha idejében észreveszik, észrevenni pedig nem könnyű, mert kezdetben nem fáj. A reuma nem tartozik a halálos betegségek közé, de munkaképtelenséget okoz s ez a társadalom szempontjából azért káros, mert a munkaképtelen családjának eltartása a társadalomra hárul.

Az eddig megvalósított egészségvédelmi intézkedések nem elegendők. Még mindig majdnem 4 millió ember él orvosi ellenőrzés nélkül. Amíg városainkban 283 anya- és csecsemővédő intézet működik 1149 orvossal és védőnővel, a vidékre csak 78 intézet és 223 orvos jutott. Az iskolaorvosi intézmény rendkívül fontos, de még nincs mindenütt kiépítve. A fertőző betegségek ellen a védőoltásokkal és a ragályos betegnek az elkülönítésével folyik a küzdelem.

A jövő legfontosabb feladata az egészséges magyar családok szaporítása. Egészséges családokban egészséges nemzedék nő fel s akkor nem kell majd az államnak háromszor annyit költenie szellemileg gyenge és beteg gyermekek gondozására, mint például a tudomány pártolására. Meg kell javítani a nép táplálkozási módját, mostanában a munkában páratlanul szorgalmas magyar nép nem kapja meg táplálkozásában azt az erőpótlást, ami szükséges volna s ennek eredménye a korai rokantság. Sajnos, ez is, mint a lakásvizonyok megjavítása nemcsak orvosi, hanem gazdasági kérdés is. Ép azért nehezen segíthető. Javítani kell az egyetemi ifjúság lakás és táplálkozás viszonyain is. Vannak azonban az egészségügynek olyan feladatai is, amelyek jóakarattal és felvilágosítással megvalósíthatók. Mindenkinek kötelessége, hogy a felesleges idejét a szabad levegőn töltsse, füstös kávéházak helyett a jó levegőn tartózkodjék s ha van módja és alkalma a sportra, ne mulassza el.

Ezek azok a gondolatok, amelyeket az ügynevezett „tudományos része” a kiállításnak hangsúlyozott, illetve fel-tüntetett. Ami pedig ezt a hangsúlyozást, illetve a művészi elrendezést illeti, minden dicséretet megérdemelt. A szobrászművészetet, a festészetet, a világitási lehetőségeket, a technikát mind felhasználta, csakhogy mondanivalói megragadják a látogatót. A betegségek alatt görnyedező magyar gipszszobra, a tifuszt jelképező méregzöld ördögpofo, a rákbetegséget ábrázoló fehéres skarlát arc, az alkohalmámort szimbolizáló sok össze-vissza alak mind pompás meg-személyesítője annak a gondolatnak, szenvedélynek, amelyet élénk akart

tárni. Aki egyszer látta őket, nem feledi el. Ha túloznak is néha, nem keltik a túlzás látszatát.

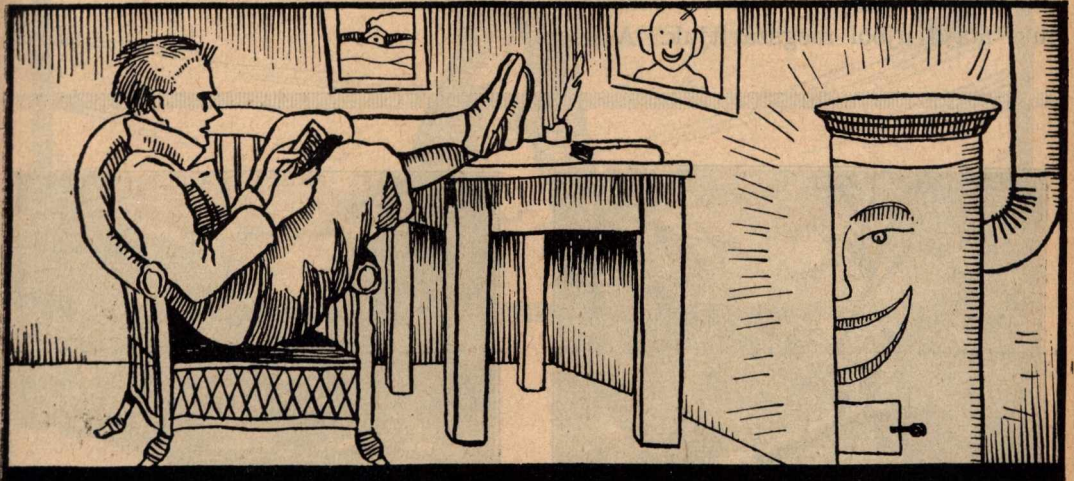
A kiállítás második részéből csak egy dolgot szeretnék kiemelni. Láthattuk itt azokat az okokat, amelyek az orvostudomány mai állása mellett is gátolják még mindig az egészségügy javulását. Láthattuk a kuruzsló és babonaszereket, amelyek egyes vidékeken még mindig divatban vannak. Elszörnyülködhettünk azon az alakon, aki egy álarccal betakarva, mindenféle felcicomázva egy kocsit von maga után. A kocsi tele mindenféle lim-lommal. Ez volt a koleraúzó ember. Egy másik helyen szekrénybe gyűjtve volt minden, ami fertőzést okozhat, de amit mint orvosszert használ a nép.

A hibák beismerése az első lépés a javuláshoz. Így maga az a tény, hogy az egyetemi ifjúság rámutat az egészség-

ügy hiányaira, biztosítéka annak, hogy ez a felnövő generáció, ha kikerül az életbe, mindent elkövet majd a mult hibáinak kiküszöbölésére. De szükséges a társadalom áldozatkészsége is. S ha erről van szó, ne felejtjük, hogy minden filléryi áldozat, amelyet az egészségügy érdekében hoz a társadalom, megtermi a gyümölcsét, mert olcsóbb megőrizni egy ember egészségét, mint helyreállítani egy betegét.

Kedves Barátom! Ha csak egy embert is megnyerünk az egészség számára, százat óvunk meg a fertőzéstől. Ha nem is tudtam neked mindent úgy elmondani, mint ahogyan a kiállítás nekem elém tárta, talán nem végeztem felesleges munkát, mikor figyelmedet ezekre a kérdésekre felhívtam. Remélve, hogy céloimat elértem, szívesen üdvözöllek.

Elischer Gyula
VIII. gimn. tan.

KÖNYV-LAJÓS

*Én bizony azt hiszem s nem alaptalanul,
Hogy Pató Pali most ép fizikát tanul.
Hőtannal vesződik és kíváncsi rája,
Hány kalóriát ad a szomszédék fája?*

*Az a másik kérdés is a szíven fekszik,
A meleg levegő fölfelé törekszik?
Hogy ezt kézzel-lábbal jól megtapasztalja,
Fölrakta a lábát szépen az asztalra.*

Időjósító fényképek

blakdízítés céljaira készített diapozitív képeket könnyűszerrel preparálhatunk úgy, hogy azokat házi időjósoknak használhatjuk. Erre vonatkozólag többféle recept van forgalomban. Legtöbbje azon alapszik, hogy egyes kobalt-sók a nedvesség hatására színüket változtatják. Legegyszerűbb a következő:

100 ccm. víz, 6 gr. zselatin, 2 gr. kobaltchlorid, 20 csepp glicerin (vízmentes).

A zselatint melegítéssel vízben feloldjuk s a lehülés után adjuk hozzá a többi anyagot. A preparálandó diapozitívet 10%-os formalin-oldatban megáztatjuk és a megszáradás után a recept szerint készített oldattal beecseteljük, majd újból megszárazítjuk. A kész

diapozitív száraz időben kék, nedves időben rózsaszínű lesz.

Szebb hatást érünk el a következő összeállítással:

200 ccm. víz, 1 gr. kobaltchlorid, 0.76 gr. nikkeloxidul, 0.25 gr. rézchlorid, 20 gr. zselatin.

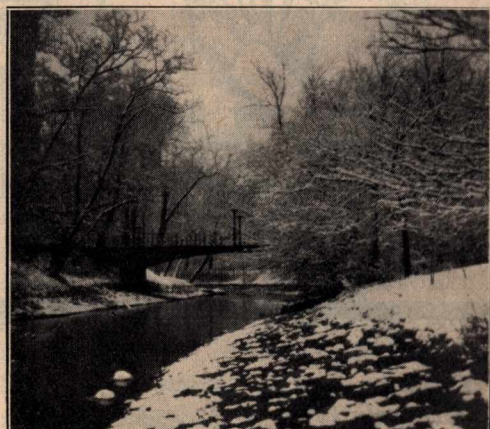
Ezzel az anyaggal a diapozitívnek az üvegoldalát öntjük le egyenletesen. Szárításnál arra kell ügyelnünk, hogy ez a réteg mindenütt egyenletes legyen. Az így elkészített kép nedves időben rózsaszínű, normális hőmérsékletű, közepesen nedves, időben levendulazöld, szárazságban kék színű lesz.

Időjós-fényképek készítésére legcélyszerűbb tájképeket használni. A színhatások ezeknél érvényesülnek a legjobban.

L. E.

Preisich M. felv.

Preisich M. felv.

Rajzpályázatunkon első díjat nyert.

PIROS-CSIZMÁM-NYOMÁT...

Őszi harmat után
Nagy hegyeknek ormán,
Fújdogál a hideg szél,
Fújdogál a hideg szél.

Zöld erdő harmatát,
Piros csizmám nyomát
Hóval lepi bé a tél,
Hóval lepi be a tél.

Beszámoló a pályázatokról

Amilyen kíváncsian várjátok most ti az eredményt, ugyanolyan kíváncsisággal vártuk mi a pályázatokat. Kíváncsiak voltunk, hogy a mi olvasótáborunkban van-e munkakedv, van-e bátorság a nemes versenyre s találunk-e biztató ígéreteket, bontakozó tehetséget? Hát a véleményünket röviden megmondhatjuk: sok örömünk telt a pályamunkákban. Nagyon meg vagyunk veletek elégedve pályázó lányok és fiúk. Nemcsak tömegével hozta a posta a pályaműveket, de örülni is lehetett nekik. A határidőig beérkezett 42 novella és útleírás, 41 vers és versciklus és 12 rajz és rajzgyűjtemény. Olyan hatalmas számok ezek, aminőt remélni sem mertünk s olyan megnyugtató az, hogy szerettek és tudtok dolgozni.

Ez a nem várt eredmény azonban lehetetlenné tette, hogy a novellákról is beszámoljunk már most. Annyi novellának és olyan hosszúaknak, mint aminők vannak köztük, a lelkiismeretes elolvasása sokkal több időt kíván, mint amennyi a pályázat lezárásától a lap decemberi megjelenéséig van. Így aztán a novellákról szóló beszámolót januárra kell halasztanunk. De legalább a szerkesztőnek sem kell törnie a fejét, hogy mit olvasson a karácsonyi vakációban.

Arról is le kell mondanunk, hogy minden műről hosszú bírálatot mondjunk, mert hiszen akkor megtelnék vele az egész lap. Ez pedig úgyebár, ha érdekes volna is a pályázóknak, kevésbé lenne érdekes annak az ezer és még jó pár száz előfizetőnek, aki nem pályázott. Aki azonban kíváncsi a véleményünkre, ha kéri, a következő számok

szerkesztői üzeneteiben adunk rövid választ.

A rajzpályázat megbírálásánál a bírálók különösen a rajzkésztségre, az önállóságra és arra tekintettek, hogy a rajz a lapban közölhető-e. Rajzpályázatok igen jól sikerült.

Erős vár... jelige. Címlaptervezet a mi szeptemberi címlapunk után. Jó igyekezettel készült, de a kidolgozás még nem az a tökéletes munka, amely a címlaphoz szükséges.

Katicabogár jelige. Kedves kis árnykép. Csak rajzolgass tovább, de máskor ne hajtogasd össze a papírt.

A magvető jelige. Tehetség mutatkozik a rajzban. Jó kompozíció és ügyes tolltechnika jellemzi. Mondanivalóját jól kifejezi. Szeretnénk, ha máskor is küldenél rajzokat. Kár, hogy te is összehajtogattad.

Kovács Károly közkatona jelige. Érdekesen állítja be a kis libapásztort. Van benne gondolat, de a tollkezelésed még nem eléggé finom.

Hit, Remény, Szeretet jelige. Mind a három tusrajz szépen és gondosan van kiállítva. Szorgalommal készültek, de tollal kissé vékonyabb és finomabb vonalakat szabad csak rajzolni. Talán az idő volt kissé rövid.

Hit jelige. Gyakorlott kézzel megrajzolt Krisztus-fejet küldtél. Azonban egy fejnek ilyen nagy méretben való megrajzolásához már bizonyos anatómiai tudás is szükséges, mert ha nincs, meglátszik az egyes részek arányain. Különben igen gondosan dolgozol.

Reméljük! jelige. Színes és így a mi szempontunkból nem használható. Bár

irredenta felbuzdulás szülte és lelkiismeretes gonddal készült.

Matterhorn jelige. Három rajz. Még gyakorlatlan rajzolóra vallanak. Rajzolj fiam sokat és idővel te is jobb munkákat fogsz küldeni.

Sors bona... jelige. Valamennyi árnykép kidolgozásában nagy ügyesség látszik. Az alakok rendkívül bájosak. Azonban valószínűleg csak a kidolgozás tökéletessége a te munkád, a kompozíció nem eredeti.

Csak előre... jelige. Ugyanez vonatkozik erre is. Az árnyképek a maguk fajtájában nagyon szépek, mondhatnánk kifogástalanok. A tollrajzokban némi elrajzolás van, de legalább mégis eredetiek. Ilyen irányban dolgozz tovább.

Ural jelige. Egy humoros rajz és egy címlaptervezet jött ezzel a jeligével. Mindkettő pompás rajzolókézségről tesz bizonyosságot. A rajzok kiállítása mintaszerű. Sokat ígérő tehetség, bár a karikatúrában kissé túlzásba esik és ezen a rajzán a német vicc-lapok hatása érezhető.

Piros csizmám... *Ősz. Dal.* A harmadik rajz kevésbé sikerült. Az első kettő azonban minden tekintetben nagyon jó. Ötletes, eredeti gondolatai vannak. Csak önmagára támaszkodik, de rajzaiban sok lélek van. Különösen ami tájképrészleteit illeti, minden dicséretet megérdemelnek.

A bizottság döntése szerint az első díjat a *Piros csizmám*... jeligéjű rajz, a másodikat az *Ural* jeligéjű és a harmadik díjat a *Csak előre* jeligéjű kapja. A jeligés levelek szerint az első díj nyertese *Kónya Lajos* soproni tantóképző-intézeti növendék, a másodiké *Hursán Pál* békéscsabai VII. reálgimn. tanuló,

a harmadiké *Vincze Ilona* a soproni M. kir. Zrínyi Ilona tiszti leánynevelő intézet növendéke.

Megdícséri a bizottság a *Sors bona* (Palugyai Eleonora Gabriella soproni tiszti leánynevelő int.), *Hit* (Suba Ferenc bpesti Szent István reálgimn. VI.) és *A magvető* (Botta István Bpest) jeligéjű pályamunkákat.

A nyertes pályamunkákat a szerkesztőség a lapban be fogja mutatni.

A 41 verspályázat közül a következők kerültek abba a csoportba, amelyeknél a díjak odaítélésénél szó lehetett: *Vándor*, *Regös*, *Darú*, *Lyra*, *Álom*, *Anyám*, *Róti*, *Liba*, *Auróra*, *Nemo*. Ezek közül is messze kiemelkedik a *Vándor* jeligéjű két kis vers üde hangjával, eleven színeivel, ügyes fordulataival és jó verselésével. Gondolat és kifejezésmód szerencsés összhangja jellemzi őket. A *Lyra* jeligéjű versciklusban némi szerelenséget veszünk észre. Kétségtelen, hogy tehetséges verselő művei, de két versét a bizottság nem volt képes megérteni. A köztük levő egyik vers azonban kétségtelenül a legjobbak közé tartozik. A harmadik helyre a bizottság az *Álom* jeligéjű két vers közül a *Szilveszteréj* című verset tette kedves hangulata és eleven színei miatt. A jeligés levelek felbontása után megállapította a bizottság, hogy az első díjat *Kónya Lajos* soproni tanítónöv. nyerte, a másodikat *Szilgy Ernő* VII. oszt. reálgimn. tan. Zalaegerszeg és a harmadikat *Marossy Margit* bpesti leánygimn. tanuló.

Dicséretet érdemeltek a következő versek és ezért szerzőikkel megemlítjük őket: Az *Anyám* jeligéjű és *Hazavágyom* című vers (szerzője *Bujdosó György* tanítónöv., Debrecen), a *Róti* jeligéjű *A szív* című vers (szerzője

Szendrő Tibor (pesti ev. gimn. tan.) és az *Aurora* jeligéjű *Tegnap, ma, holnap* című vers (szerzője *Hajnal László* reáliskolai tanuló, Szeged).

Megdicséri azonkívül a bizottság a következő jeligéjű verseket: *Nemo, Hajnali Álmodók, Poéta, Kuksi, Vigyázatok és imádkoztatok, Őszi hangulatok, Lesz még egyszer... Poéta* (A kereszúton), *Lélekdarabok, Repetitio mater studio-rum*.

Egyelőre még nem ütötték meg az Ifjú Évek mértékét a következő versek: *Nagyratörő, Sólyom, Mindentudása, Re-*

mény, Szenvedő hazám, Gnothi seauton, Ember küzdj, Lélekrianások, Trianon, Három a magyar, Magyar cserkész, Durima, Turán, Isten szolgája, Dum spiro spero, Mici néni, Hogy örül az édesanya, Légy büszke arra, Avagy nem tudjátok-e, Pogány anyák, Remény, Remény, Erős vár a mi Istenünk, Mind jó amit... Isten kit a bölcs.

De hát ami nem sikerült ma, sikerülhet máskor. Reméljük, hogy, akik most nem értek el eredményt, a legközelebbi pályázat alkalmával az elsők között lesznek.

Karácsonyi apróságok

Közeleg az év legszebb ünnepe, szegénynek, gazdagnak egyaránt kedves: a szép karácsony. A megelőző heteket bátran nevezhetjük a titkok idejének, mert minden embernek, gyermeknek van valami titkos megbeszélési valója a Jézuskával.

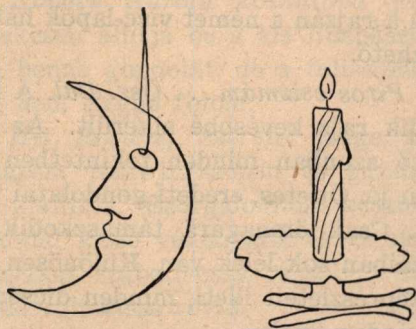
Lázasan készülődés mindenfelé, sürgősforgás, mindenki siet, mindenki igyekszik, hogy elkészüljön kis ajándékaival szerettei számára.

Ma bizony nagy gondot okoznak az ajándékok, szép is legyen, jó is legyen, s főként olcsó legyen. Ha már minden ajándék megvan, nagy gond maga a karácsonyfa is.

Sok pénzbe kerül a sok csillogó dísz, mely nélkül nagyon szomorú a zöld fenyőfa. Kis barátaim, néhány jó tanáccsal segíteni szeretnék rajtatok, hogy kevés pénzzel, kis fáradsággal mi-

nél csillogóbb, ragyogóbb karácsonyfatok legyen.

Készítsétek magatok a karácsonyfa díszzeit, meglátjátok, milyen örömetök lesz benne.

Kartonpapírra rajzoljatok különféle csillag, hold, stilizált virágalakokat, éles ollóval vágjátok ki, kettőt-kettőt ragasszatok össze úgy, hogy a fonalat, mellyel a fára erősítjük — a két csillag közé fogjátok. Ha megszáradt, kenjétek be mindkét oldalát híg enyves oldattal és szórjátok be csillámporral, amit

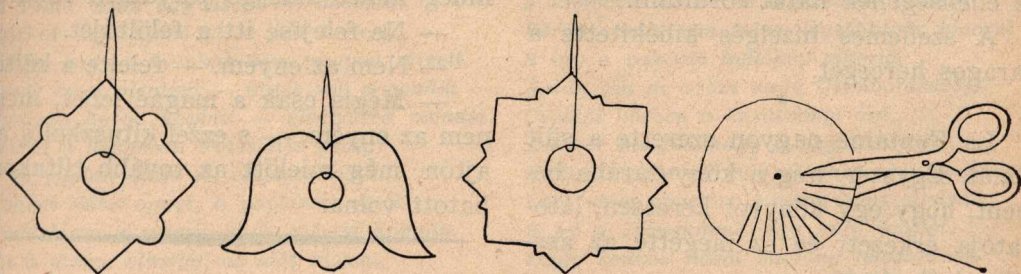

papírkereskedésben néhány fillérért árulnak. Száradás céljából akasszátok fel egy sétatotra, vagy seprőnyélre, melyet már előzőleg két székre vízszintes helyzetbe helyeztetek. Ha a csillag közepén kerek nyílást hagyunk, akkor nem szükséges két kartonlapot össze- ragasztani, mert a nyíláson át köthetjük a fonalat.

kivágott kör szélét sűrűn bevagdossuk.

Most az ollóra ráhajlítva, széleit felborzoljuk, egyenként széjjelszedjük és a szál másik vége felé húzzuk, vigyázva, hogy ne tépjük el a vékony papírt.

Ha mind szétszedtük, újra összehúzzuk, ezáltal kis borzas labdákat kapunk. Csak arra ügyeljünk, hogy a csomó ne szakadjon át a papíron.

Az égő gyertyák alá kis tányérkákat ugyanígy készítünk.

Fehér selyempapírból hólabdákat készítünk. Ezek nagyon díszítik a fát, a sötét fenyőágak között kedvesen mosolyognak ránk.

Készítési módjuk a következő: Egy iv selyempapírt 5—6 cm. négyzetalakúra összehajtogatunk. Jó ollóval egyszerre kerek lapokra kivágjuk az egész ívet. 15—20 kerek lapot összefogunk és egy varrótűvel, — melyre vastagabb fehér fonalat fűztünk — átszúrjuk, a fonalat áthúzzuk. A tűt kifűzzük a szálból, melynek mindkét végére csomót teszünk. Most ollóval a selyempapírból

Akkor legszebb a karácsonyfa, ha egyszínű, pl. fehér és ezüst, rózsaszín és ezüst, lila és ezüst, halványzöld és ezüst, amilyen a cukorkák csomagolása, olyan színű papírból készítsük a labdákat. Próbálgatok meg gyerekek, s ha sikerült, írjátok meg nekem, hogy örüljek veletek együtt.

Glock Klára

Anekdoták és tréfák

La Fontaine szellemessége.

A híres meséíró nagyon szórakozott ember volt. Egyszer Condé herceg meghívta vacsorára, de ő elfelejtett elmenni. A herceg ezért a sértésért igen megharagudott rá. A költő barátai nem akarván elmérgecsíteni a helyzetet, figyelmeztették La Fontainet, hogy menjen el bocsánatot kérni. El is ment. A herceg azonban hátat fordított neki, ezzel akarván mutatni, hogy haragszik.

KÉPKIÁLLÍTÁS. Glock Klári festőművész, tanárnő, a budapesti ág. hitv. ev. leánygimnázium rajztanára munkáiból kiállítást rendez. A kiállítás megtekinthető folyó év december 8-tól 18-ig d. e. 11 órától este 7 óráig lakásán, VII., Damjanich-utca 28 b, II. emelet 18.

— Köszönöm Fenség, hogy megbocsátott. Azt mondták nekem, hogy Fenséged haragszik rám, de látom, hogy nem igaz. — Ezzel köszöntött be a meseíró.

— Honnét látja? — kérdezi erre csodálkozva a herceg.

— Arról Fenség, hogy nekem hátat fordít. Már pedig Fenséged nem szokott az ellenségének hátat fordítani.

A szellemes hízelgés kibékítette a haragos herceget.

*

La Fontaine nagyon szerette a sült almát. Egyszer, míg a könyvtárába be ment, hogy egy könyvet keressen, látogatója érkezett és ez megette az asztalra tett almát.

A költő visszajöve, nem látta az almát. Mindjárt tudta, hogy mi történhetett vele. Ijedten kiáltott fel:

— Jaj Istenem! Ki ehette meg az almát, amelyet idettem?

— Én nem, — felelte a vendég.

— Hála Isten, hogy nem ön volt.

— Miért, — kérdezi a vendég most már megdöbbenve.

— Azért, mert arzént tettem bele, hogy megmérgezzem vele a patkányokat.

— Arzént? — ordított a vendég. — Meg vagyok mérgezve.

— Nyugodjék meg, — mondta erre mosolyogva a költő, csak tréfáltam. Azt akartam tudni, ki ette meg az almámat.

Lamartine jósága.

Nagyon jó szíve volt a francia költőnek. Szívesen segítette kezdő pályatársait. Egyszer egy fiatal költő előszót kért tőle új könyvéhez. Lamartine elhozatta vele a kéziratot s míg azt át-

nézte, lopva az ifjú költőt vizsgálgatta. Nagyon rosszul volt öltözve, látszott rajta, hogy nagy nyomorban lehet.

— Jól van, — szólott Lamartine, — megírom az előszót, sőt egy pár példányra mindjárt elő is fizetek.

Ezzel átnyujtotta az összeget. Mikor kikísérte a fiatal költőt, leakasztotta a saját új télikabátját és ráterítette a hideg miatt didergő pályatárs vállára.

— Ne felejtse itt a felöltőjét.

— Nem az enyém, — felelte a költő.

— Mégis csak a magáé lehet, mert nem az enyém, — s ezzel kituszkolta az ajtón, még mielőtt az tovább tiltakozhatott volna.

Decemberi krónika

*December hónapját a diák szereti,
S nem alaptalanul szimpatikus neki.
Ugyan kérem szépen, már miért ne lenne?
Kellemetlen dolog nem igen van benne.
Az intő már elmúlt s ami kijárt érte,
Igaz, hogy drukkok közt, de mégis átélte.
Apa haragudott, nem lehet tagadni,
De haragja immár mégis kezd lohadni.
Csirkefogó ugyan legnyájasabb szava,
De hogy szóba áll már, az is jó jel maga.
Az intő már elmúlt, a félév még messze,
Nincs miért a diák a szívét epossze.
Hogyha az eredmény direkt vérforraló,
Hát a sok ígéret vajjon mire való?
Ígérnek ilyenkor füt-fát, hetet, havat.
Javulást, javítást... (elbirják a szavak)
A félév messze van s januárban járván
Felütheti fejét valami jó járvány
Az iskola bezár. Szekundák befagynak,
Bár négy tanár úr is ígérte, hogy adnak.
Szóval decemberben nincs nagyobb baj semmi,
Viszont jó dolgokat lehet észrevenni.
Itt van a Mikulás. A szakálla fehér,
A hátán nagy puttony, minden pénzzel felér.
Ha virgácsot hoz is, édesség van rajta,
S ezt kapja a diák, hogyha rosszabb fajta.*

Ha pedig jó fiú, sok mindent kap tőle
 S tele lesz reggelre a kitett cipője.
 A vakációig, melyen kapva kapnál,
 Sajnos, még két hetet mutat bármely naptár.
 Ez még 12 nap s veszedelmes fajta,
 De azért a diák csak átevezz rajta.
 Van egy pompás módszer: betegnek kell lenni
 S csak minden harmadnap iskolába menni.
 Ilyenkor locs-pocs van, hirtelen köd támad
 S panaszkodni kezd a diák a mamának.
 Hogy a torka is fáj, étvágya sincs semmi,
 Jó volna talán egy aszpirint bevenni.
 Máskor nem hinné el, a fiát ismeri,
 Tudja, hogy a munkát nem nagyon szíveli,
 Ámde most megijed — úgylis sok a gondja —
 Gyorsan be az ágyba! — elsápadva mondja.
 Hozza a lázmérőt. Fiacskája pedig
 A jó paplan alatt jól elhelyezkedik.
 Köhent néha egyet, a paplanra omol.
 Hadd lássa a mama, hogy a baja komoly.
 Ha a mama elmegy, az időt kilesni,
 Az éléskamrában egyet-mást keresni,
 Lekvárt, mi egyebet, amire van vágya,
 Úgyhogy délre tényleg ne legyen étvágya,

És hogyha meggyógyul két-három nap múlva.
 [mulva,
 Megy az iskolába régi slágert fújva:
 Nem tudtam készülni, tegnap hiányoztam,
 Tanár úr kérem, de bizonyítványt hoztam.
 A vakációnak napja is közelget
 S ilyenkor a keblek aggodással telnek.
 Mindegyik diák a nagy kérdésbe fullad:
 Van szíve, vagy nincs az igazgató úrnak?
 Ha nincs, csak tíz nap lesz, ha van, egész két
 [hét
 S kiélvezhetik az év legszebbik részét.
 Persze, hogy van szíve, legtöbbször kiderül
 S így a vakáció kellőképp sikerül.
 Aztán jön az öröm nagy Csimborasszója,
 Családi körben a karácsonyi óra.
 Amikor látszik, hogy a papa haragja,
 Elolvadt egészen még nyomot sem hagyva.
 Lám most egyelőre minden bünt elfeledt
 S írt a Jézuskának egy kéro levelet,
 Hogy kedves járóról meg ne feledkezzék
 S bőven osztó kézzel hozzá elérkezzék.
 S a Jézuska eljön — mindkét keze teli —
 Ahhoz is, aki tán meg sem érdemelé. Telek

Karácsonyi könyvpiac

Karácsonyra megtelnek a könyvkiadatok új könyvekkel, hogy a Jézuska válogathasson belőlük a jó gyermekek számára. A Singer és Wolfner-cég új kiadványai közül különösen ajánlhatjuk a következő műveket. Nagyobb fiúk és lányok számára kitünő könyv Herczeg Ferenc *Pogányok* című regénye, mely most szépen illusztrált kiadásban jelent meg az ifjúság részére. Ez a regény már a klasszikus magyar művek közé tartozik, el kell olvasnia minden magyar lánynak és fiúnak. E mellett most jelent meg az ifjúság számára Harsányi Zoltán *a Petőfiről*, *Zrínyi Miklósról* és *Madáchról* szóló regénye. Mind a három mű nemcsak érdekes és tökéletes hűségű regény, de amellet mindvégig szórakoztató irodalomtörténet. Lányok számára Tutschek Annának most megjelent *Az én utam* című regényét ajánlhatjuk. Kisebb olvasóink számára, kik ismerik már a Tányértalpu nemzetiséget, most jelent meg *Mufurc és Mickó története*, kik szintén e nevezetes családból származnak s kik mint cserkészek esnek át különféle érdekes kalandokon. Ugyancsak kisebb olvasóink-

nak ajánljuk *Köszegi Bella meséskönyvét*. De ezenkívül is sok kitünő szerző könyvei szerepelnek az említett cég karácsonyi kiadványai között.

Ukko Kivistő: Vitézségi érem. Egy cserkészfiú rövid életrajza. Finn eredetiből fordította: Átányi István. Budapest, 1935. Kiadja a Magyar Cserkészszövetség. 172 lap. Ára 96 fillér. — Sajnos, nagy hibája van ennek a könyvnek. Az a hibája, hogy címlapja után itélve a megszokott cserkészregények közé hajlandó az ember sorozni. Félek, hogy a nemcserkész diákok nem fognak érdeklődni iránta. Pedig méltó teljes figyelmükre. Sok gyönyörűségével bőven visszafizeti a rászánt pénzt és időt. Olvasd el a szárnyaszegett tengeri sasokról írt fejezetet és aztán, ha már letörölted a könnyet szemedről, szólj: nem ismertél-e meg egy új világot! Az üde finn levegő szívéna sem megvetendő, de hogy a kis Einot szívünkbe zárhatjuk, ez a könyv legnagyobb ajándéka. A magyar cserkészek boldogok lehetnek, hogy ilyen szép regénnyel szolgálhatnak nemcserkész barátaiknak.

A los-angelesi katonai repülőtéren kipróbálták a világ leggyorsabb harci repülőgépet, egy Northrup-féle egymotoros gépet, amely 2000 kilométeres bukórepülés közben óránként 720 kilométer sebességet ért el.

Artemio Gutierrez, chilei mérnök, felfedezte a zajtalan repülőgépet. A hangtompító aránylag egyszerű készülék, amelyet bármely repülőgépmotor kipuffogójára rá lehet szerelni. Lényegileg két darab 120 cm. hosszú, 7 kilogramm súlyú csőből áll.

Klobasa Albert, bécsi vegyész, a szabaddalmi hivatalnál általa felfedezett eljárásról jelentett be, amely arany és más nemes fémek szintetikus úton történő előállítását teszi lehetővé. Nem első az aranycsinálás felfedezőinek a sorában ez a talán jobb sorsra érdemes Klobasa és bizonyára nem is az utolsó.

Bolivarban (Buenos Aires tartomány) az ősszel meghalt a világ legkövérebb embere, Pedro Cardoso. Súlya 455 kiló, magassága öt láb, kilenc és fél hüvelyk, derékbősége hat és fél láb volt. Vonaton csak teherkocsiban utazhatott, rendes személykocsi fülkéjében nem fért el. Két fia volt. Kenyerét azzal kereste, hogy mint látványosságot mutogatta magát.

A világ legnehezebb gyermeke a kilencéves Wetti Österreicher 146 kilót nyom. Az osztrák leányka a negyedik elemít végzi, külön padja van az iskolában, amely elbírja a súlyát és lehetővé teszi, hogy beleférjen. A jó Wetti ruházkodása is nagy gondot okoz szüleinek: hét méter szövet kell neki ugyanis egy egyszerű iskolai ruháscsúhoz.

S. R. Shafer trentoni (Ohio) gazdálkodó dicsekedhetik azzal, hogy övé a világ legkisebb tehene. A törpe tehén magassága 92 cm., súlya 110 kilogramm. Amikor a világra jött, mindössze 9 kilót nyomott. A Jersey-fajtához tartozik és hiteles feljegyzések szerint 16 nap alatt annyi tejet ad, amennyi a teljes testsúlya.

Palesztinában Ábrahám-előtti régészeti leletekre bukkant Marquet Judith, ismert nevű régész, aki a Ramallah körül folytatott ásások során hatalmas erődök és templom romjait fedezte fel. Ezek korát 5000 évre becsüli. A romok között vas- és bronzkorbeli leleteket is találtak. Ugyanakkor a Galileai-tó partján Tiberias vágóhidjának romjai között dolgozó munkások agyagkorsót találtak, amelyből aranyérmek hullottak ki. Az aranyérmek Omar kalifa idejéből valók.

Antonio Ferretti olasz mérnök, savóból és iróból mesterséges gyapjút állított elő. A forradalmi jelentőségű találmányt Mussolininek is bemutatták.

P. F.

Jó tanácsok

Az idei szép, hosszú őszi utolsó napsugaras hetei is elmúltak. Itt a tél, amikor gyakran nedves a járda, ködös az est, amikor az emberek visszahúzódnak a házakba és a mamák gyakran főzik a jó meleg teát, mert köhög a testvérke, vagy náthás az öcsike.

Ilyenkor nagyon gyakran halljátok, hogy egyik-másik társatok nem jött el az iskolába, mert fáj a torka. Csúnya dolog a torokfájás. Sok mindenféle betegség kezdetét jelenti, figyeljétek meg, hogy hogyan lehet ellene védekezni.

A sok különféle fajta torokfájást mind apró láthatatlan nagyságú gombák vagy amint mondani szokták, csírák hozzák létre. A nagyok úgynevezik ezeket a csírákat, hogy bacillusok. Ezek az apró csírák különféle úton kerülnek bele az ember torkába.

Rendszerint a nedves levegőben vannak és amikor az ember lélezkedik, belélelkezi őket és megtelepsznek a torokban. Ott egy-két napig

szaporodnak s mikor már elég erősnek érzik magukat, megindítják az emberi szervezet ellen a háborút. Mikor a torkotok megfájdul, akkor történt meg a hadüzenet. Ezek a láthatatlan ellenségek különösen az olyan gyerekek torkába kerülnek bele nagyon hamar, aki nyitott szájjal lélezkzik. Az orr kanyarulatai és szőröcskéi bizonyos mértékig megszűrrik a levegőt. Ezért mindig az orron keresztül vegyetek lélekzetet.

Más úton is belekerülnek a szájba az apró ellenségek. Nagyon gyakran a kézről. Villamoson, utcán, iskolában sok olyan veszedelmes piszok és por tapad a kezetekhez, ami betegség okozó csirákat tartalmaz. Van sok gyerek, aki nem mos kezet evés előtt, piszkos kézzel megfogja a kenyeret. A kenyérré rátapadnak a csirák és bejutnak a szájba. Hogy ezt elkerülhessétek, minden étkezés előtt gondosan mossátok meg kezeteiket. Gyümölcs-héjra is sok veszedelmes piszok tapad, ezért gondosan mossatok meg minden gyümölcsöt evés előtt. Az odvas fogakban is szeretnek megtelepedni ezek a csirák, tehát vigyázzatok fogaitokra és a rossz fogakat meg kell csináltatni.

Mivel a szájon keresztül sok betegséget lehet megkapni, igyekezzetek a szájatokat és torkotokat mindig tisztán tartani. A fogakat minden reggel és minden este meg kell mosni és kefélni. A torkot gondosan ki kell öblíteni. Ezért minden reggel és este szorgalmasan gargalizáljatok állott vízzel, vagy langyos vízzel, esetleg kamillateával. Vagy a torok-öblítő vízbe konyhasót tegyetek.

Ha fáj a torkotok, ne jöjjetek iskolába. Mérjétek meg a hőmérsékleteket és ha az elérte a 37 fokot, feküdjetek ágyba. Öblögesétek a torkotokat. Találkoztam már olyan gyermekekkel, kik azzal dicsekedtek, hogy torokfájással és hőemelkedéssel is eljöttek iskolába. Ez helytelen dolog, mert így a baj elhatalmasodik és nehezebb gyógyítani, másrészt a betegséget terjesztitek társaitok körében. Pedig a mások egészségére is vigyázni kell.

Tíz percben ne maradjatok az osztályban. Délután lehetőleg a korai órákban sétáljatok a szabadban, hogy friss levegővel kiszellőztessétek a tüdőteket. Séta után könnyebben meg tudjátok a hoinapi leckét tanulni. Ha a séta

alatt átnedvesedett a cipőtök, váltásatok fel szárazzál, mert ha nedves cipővel tanultok órák hosszat, szervezeteitek lehül és fogékonyabb lesz a betegségek iránt.

Mindez, amit elmondtam, vonatkozik a kicsi első osztályosra, de vonatkozik a nagy nyolcadikos diákra is. Aki elolvassa és megfogadja ezeket a jó tanácsokat, sok bajt fog megelőzni s jóerőben és egészségben végzi el az 1935—36. tanévet.

Dr. Siftár Kamilla

*

Az Ifjú Évek szerkesztősége kis olvasóira gondolva örömmel közli ezt a hasznos cikket s különösen nekil ajánlja figyelmükbe — a nagyok már úgyis tudják — a tartalmát.

Figyelő. Az előfizetési díj elintézése az említett mód szerint is rendben lesz, csak olvasásokat szorgalmasan a lapot. Nagyon örülök, hogy a lap tetszik. Igyekezni fogok, hogy ezután se legyen okotok a panaszra, hanem a lap mindig érdekesebb és tartalmasabb legyen. A kértettt rovatot a szerkesztőség nem hagyta el véglegesen, de jelenleg nincs módjában felújítani. Mihelyt a körülmények megengedik, újra vizionálható. Tudósítások közlésére sem vállalkozik egyelőre a lap azért, mert a multban nem kaptunk ilyeneket rendszeren, de a szerkesztőség tervei között van a hírvonatnak a megszervezése. Többi kérdésre a rejtvényüzenetek között kapsz választ.

Becskő Zsuzsánna. A karácsonyi vakációban akár a főszerkesztőt, akár a szerkesztőt megtalálhatod könnyen és elintézheted a dolgot. A főszerkesztő címe Deák-tér 4, a szerkesztő: VII., Damjanich-utca 28/b. De ha kívánod, csekket is kaphatsz és azon is befizetheted. Csak említsd meg a legközelebbi rejtvény beküldésnél.

Zauner Gyula. Minta fiú vagy, mert meg is köszönted a jutalmul kapott könyveket. Reméljük, hogy mások is lesz alkalmuk megjutalmazni téged.

Babos István. Olvasd el a Figyelőnek küldött üzenetemet. Neked is szól. Örülök, hogy irtál ebben az ügyben.

Bánki Zoltán. Nagyon örülök, hogy ilyen régi olvasónk vagy. Próbálkozz csak az írással, ha sikerül, mi szívesen közöljük. Légy szorgalmas a rejtvénymegfejtésben is.

Minden olvasónknak boldog karácsonyt és boldog új esztendőt kíván a szerkesztőség.

Mátra-Aggtelek-Bükk kirándulás

2. AGGTELEK.

Másnap, június elsején, Felnémeten keresztül hagytuk el Egert. Ezután Szarvaskő gyönyörködtetett szépségével. Szarvaskő várának tornyában állt hajdan Szalkay Balázs, a vár kapitánya, s naponként kutató szemmel nézett Felnémet felé, az egri híreket várva.

A gépkocsikkal most belenyargaltunk a *Bükk* erdőibe, majd *Putnok* felé vettük útunkat. A szeszélyesen kanyargó út minden fordulatánál szebbnél szebb képek tárultak elénk. A szakadatlanul zuhogó eső a fák élénkzöld színét hamvasszínűvé változtatta. Itt egy kőbányát, ott egy mézsegetőt hagytunk el. 1 óra tájban érkeztünk *Aggtelek*re. A hosszú cseppkőbarlangnak Jósvafőtől a verestői bejáratig terjedő részét néztük meg. A verestői nyílástól 240 lépcső vezet a barlang mélyébe. E lejáratot Münnich Kálmán építette 1890-ben. Furcsa érzés fogott el, mikor leérkeztünk. Úgy tűnt, mintha a hatalmas, sötét, folyton verejtékező falak össze akarnának lapítani.

Csodálattal néztük a termé-

zet gyönyörű művét, a szebbnél szebb cseppkő-alakulatokat. Minden csupa titokzatosság, s a képzeletet felülmúló gyönyörűség! Láthatók ott karcsú, magas, vékony vagy vastag, hatalmas oszlopok, csövek, csapok, szobrok, gyönyörű halványsárga, fehér és rózsaszínűek, ragyogók, símák vagy recések.

Cseppkőalakulatok az Aggteleki barlangban.

Az egyik tárgy elragadtat bájos kecses-
ségével, a másik elkápráztat pompás,
szinte ijesztő nagyságával. Hol tágas,
nagy termeken haladunk át, majd meg-
keskeny, szűk kis folyosókon bujkálunk.
Néha kapaszkodni kell, mintha hegyet
másznánk, máskor pedig lefelé visz az
út, mintha völgybe sietne.

halalakú függő cseppkövekből áll az ú.
n. Halszárító. A barlang legszebb csepp-
köveihez tartozik az Alabástromszobor
a legpompásabb színárnyalatokkal és
a gyönyörű Cseppkőkápolna. Egy orgo-
nához hasonló képződményt „Egri nagy
orgonának” neveztek el, egy sátoralakú
csillogó cseppkő az Eszkimókunyhó ne-

A Retekág egyik új mellékjáratát őrző cseppkőcsoport.

Kessler Hubert felv.

A legszebb képződmény a csaknem
24 méter magas halvány rózsaszínű
Csillagvizsgáló. Ez a barlang egyik leg-
nagyobb érdekessége, a barlangkutatók
mai tudása szerint a világ legnagyobb
cseppkőve. Toronyalakú, hatalmas álló
cseppkő, stalagmit, a tetején gömbbel.
A nagy függő cseppkő, stalagmit, ritka,
mert súlyánál fogva letörik. Érdekes

vet kapta. Némelyik cseppkőről a görö-
gök jutnak eszünkbe, pl. a Pluto lak-
helye, Ganimedes kútja. Nagy cseppkő-
üreg az ú. n. Gőzkatlan. Egy oszlop-
csoport a 12 tanítvány, vagy a 13 aradi
vértanu. Egy másik oszlop, melynek
teteje kissé lekonyult, Bűnbánó Mag-
dolna. A Tarpataki Vízesésnek mintha
zuhogását is hallanánk. Az ú. n. Pokol-

ban az Elkárhozott Lelkek ijesztenek. A Pokolból az Őriások Hegyére jutunk. E hegyet 6—8 méter magas nagy cseppkőoszlopok díszítik.

Az Aggteleki Baradla-barlang egyik részlete. Szent László szobra.

A pompás földalatti meseországtól, Cseppkőország határánál búcsúztunk, s a barlangnak ez 1922-ben felfedezett szakaszát egy 70 m hosszú mesterséges tárnán áthaladva hagytuk el. Jósvafőn voltunk, Abauj-Torna megyében. E jósvafői bejáratot az 1927—28-as években Kafka Péter létesítette.

Az aggteleki cseppkőbarlangnak jelenleg hét bejárata van. Csonka hazánk területén négy: a két aggteleki, a veres-tói és a jósvafői bejárat; megszállt területen pedig három van.

A barlang titkaival sokan foglalkoznak. Az első kutatók valószínűleg ango-

lok voltak a 18. században. A magyarok közül Kaisz Keresztély dolgozott a barlang feltárásán az 1800-as években. A 19. században azonban Vass Imrének köszönhetünk legtöbbet. Ő előtte a barlangnak csak az aggteleki bejáratától az ú. n. Vaskapuig terjedő része volt ismeretes. Akkoriban a barlangnak csupán egy bejárata volt. Vass Imrének sikerült külön felszerelésű csónakkal a vizen keresztülhatolnia, s a Pokolig terjedő részt felfedeznie. Utána 1922-ig nem is történt más felfedezés, ámbár közben Schmiedl Adolf és Siegmeth Károly is vizsgálták a barlangot. 1922-ben Kafka

Cseppkőóriás az Almási zsomboly fenekén.
Kessler Hubert felv.

Péter megtalálta a barlang folytatását a Pokoltól a jósvafői bejáratig, melyet ő létesített. Végre 1932-ben sikerült nagy nehézségek közt a Styx-patak folyását követve a Baradla és Domica-barlang közötti kapcsolatot megtalálnia, s így a Nagybaradla elnevezést kapta. Baradla, a barlang legősibb neve, valószínűleg a tót „paradló” szóból származik, mely párologót jelent. Ma már a barlang húsz km hosszú, s így a világ legnagyobb barlangjai közé tartozik.

romokhoz. Közben Miskolc közvetlen szomszédságában a *diósgyőri vár* mellett haladtunk el. Ez állítólag Róbert Károly, Nagy Lajos és Mátyás király idejében kedves tartózkodási helyük volt a királyoknak.

Miskolctól alig néhány kilométer Lillafüred. Mintha az utas váratlan tündérországba jutott volna, s tündérkastélyt látna maga előtt a hozzá tartozó nagyszerű kerttel. Szinte kérkedve emelkedik ki az erdők közül a pompás

A trianoni földalatti határ vasrácsa.

Kessler Hubert felv.

Felejthetetlen emlékekkel gazdagodva hagytuk el cseppkőországot, a természetnek e hatalmas, gyönyörű, nagyszerű alkotását.

Két és félórát töltöttünk a csodás barlangban. Sajószentpéteren áthaladva estefelé értünk Miskolcra.

3. BÜKK.

Június másodikára a program *Lillafüred* s onnan kirándulás a *Szentléleki*

kastély, a *Palotaszálló*, mely az evangélikus Lux Kálmán tervei szerint épült az 1927—28. években, Mátyás király korabeli renaissance-stílusban, grafitto-díszítéssel, itt-ott kecses erkélyekkel, a tetőn csinos kis tornyokkal. A terraszos part még jobban kiemeli a kastélyt, a vízesések zuhogása hangulatkeltő, az erdős hegyek a legpompásabb háttérrel nyújtják. Nem hiányzik a mesebeli tó sem: ott a *Hámori tó*, melyet a Garadna

patak vizéből választottak külön. Mind-
ez oly vadregényes, oly szép, hogy nehe-
zünkre esett innen elmenni.

A *Szentléleki romok* 750 m magas-
ságban állanak a Bükk erdejében. Mi-
kor a gépkocsikból kiszálltunk, már 400
méteres magasságban voltunk. S most
megkezdődött a „túra”. A szép erdei
úton források bugyborékolása, s madár-
kák kedves csicsergése kísért. Több
mint 1 órai út után felérkeztünk a ro-
mokhoz, ahol kedves menedékház fo-
gadja a kirándulókat. A menedékház
egy völgyalakú mélyedésre tekint le,
melyet bársonyos fű lep, s ahonnan ked-
ves mezei virágok kémlelik az eget. Itt
pompásvízű forrást is talál a vándor.
A kolostor romjait benőtte a fű és gaz,
csak néhány fa ágaskodik az ég felé.

A romoktól még elmentünk a *Látó-
kövekhez*. Alig húsz percrenyire a mene-
dékháztól egy csúcson két magas szikla
áll, ezeket nevezik Látóköveknek. Azt
én nem tudom leírni, micsoda gyönyörű
természeti képre bukkantunk itt. Jóкаи
írja le a Barátfalvi levita című regényé-
ben a Bükk e fenséges tájait. Alattunk
mély, bokrokkal és fákkal benőtt szaka-
dék; előttünk a hegyek zöldes, kékes
hamvasszínű hulláma, melyet lenn zöl-
delő rétek szegélyeznek; fölöttünk a ra-
gyogó, mosolygó kék ég, melyen egy-
egy felhőfoszlány vonul át, mintha el-
veszett báránka volna. A napsugarak,
melyek a sziklacsúcot teljesen megvilá-
gították, fénysávokat bocsátottak a
rétekre, s a fák levelei közt bújócskáz-
tak. Meghatva gyönyörködtünk! A lé-
lek e helyen egészen felfrissült. Nem
hiszem, hogy még a legelvetemültebb
embernek is eszébe ne jusson e helyen
az a hatalmas Úr, aki mindezt létesi-

tette. S ekkor, a legalkalmasabb helyen
a nagytiszteletű úr elővette kis Bibliá-
ját, hogy abból a 104. Zsoltárt felol-
vassa; ez a természet szépségét és ennek
alkotóját dicséri. Néhány szót fűzött a
felolvasáshoz, melyben kifejtette, hogy
arra kell törekedni, hogy az ember Is-
tennek a természethez méltó terem-
ménye legyen.

Meghatva, nehezen váltunk el a Lá-
tókövektől.

A vidám csapat estére újra Miskol-
con volt, s mindnyájan szomorúan vet-
tük észre, hogy kirándulásunk jóformán
véget ért, mert az utolsó nap már csak
a hazautazás.

Következő nap, június 3-án gyö-
nyörű utunk volt a Bükk szerpentinein
keresztül. Egert elhagyva Kerecsenden
és Kálkápólnán áthaladva Gyöngyösre
vittek vissza a gépkocsik. Innen már a
vonat hozott haza a Keleti pálya-
udvarra, ahol a vidám út után egymás-
tól elbúcsúzva, ki-ki otthonába sietett,
hogy minél előbb mesélhessen szép él-
ményeiről.

Örök hálával gondolunk azokra,
akik a kirándulásra vezettek minket,
őrző szeretettel vigyáztak reánk s az
utat kellemessé és élvezetessé tették.

ELMÚLT MÁR A NYÁR...

*Elmúlt már a nyár és újra itt az ősz,
Bandukol az úton, mint mezőn a csösz.
Fenn a magasban a sok vándormadár
Elindult délfelé... Elmúlt már a nyár.*

*Nekem a halkuló természet nem fáj,
Nem indít könnyekre a halkuló táj.
Szereti szívem e nagy némaságot,
A kertben sáppadó, hervadt virágot.*

Major Zsuzsanna, VIII. leánygimn. tan.

VÁGY

Gondolat a réten

Vonat robog és egyre gyorsuló
e hang. S a vándoröszön újraéled
[bennem.
A bércek kékje oly hívogató!
Óh, miért is nem lehet repülve mennem?

A fészekből egy karcsú fecske rebben
s már messze száll felhők között,
csak én vagyok röghöz-kötött:
a büszke úr: az ember.

Mily tisztaselymű zöld a rét köröttem,
s reámborul az égi kék!
A felhők fodra mily csodás fehér:
Mosoly-derű az Isten kék szemén.
Reménység, Béke, Tisztaság ...

Az emberszív sötétlő bűn-verem,
s benn' tűzpirosan ég a Vágy ...

Kónya Lajos
IV. tanítónöv., Sopron.

A pályázaton első díjat nyertek.

CSENDBEN

A pályázaton második díjat nyert.

Nem rohanni, nem kiabálni —
Csendben megállni, várni, állni.
Nem kósza álmokat hajtani —
Csak úgy halkan sóhajtani
s csendben ...

Nem kell lángokban nap tűzével
harcolni, csak rétek hűsével ...
Csapongás helyett elhallgatva
rájönni ezer gondolatra,
csendben, csendben.

Nem rohanni, nem kiabálni —
csendben megállni, várni, állni.
És majd eljön halkan, magától
s vészthozón a „mors imperator”,
csendben, csendben, csendben.

Szily Ernő

VII. reálgimn. tan.
Zalaegerszeg.

A magyar nemzet nem pusztulhat el,
s ha sírba tennék is, előbb-utóbb fel fog
támadni.

(Saint René Taillandier,
francia író, 1817—1879.)

*

Magyarország rendkívüli előnye, hogy a
szó szoros értelmében vett földrajzi egység.
A magyar királyság földrajzi szempontból
Európa egyik legösszefüggőbb területe. Bár-
mint alakulna is a középeurópai államok
sorsa, bizonyos, hogy a magyarság mindig a
legjelentékenyebb szerepet fogja játszani a
Kárpátok által körülvelt óriási arénában.

(Reclus, francia földrajzi tudós,
1837—1916.)

*

„Európa sohasem hálálhatja meg
Magyarországnak azt a szolgálatot,
amelyet azzal tett, hogy a saját testé-
vel védelmezte a török és tatár ellen.
Mialatt a magyar gátat emel a barbár
betörés elé, nyugaton a művészetek sza-
badon virulhattak. A tűzvonalon túl a
harci zaj dúlt, ideát Provence édes dalai
hangzottak.”

(Michelet, francia történetíró,
1798—1874.)

E VILÁG FÉNYESSÉGE

Negyedik közlemény

Irta: Hamvas József.

Van aztán egy-kettő, akit a kolostor iránt való hűség kötött hozzája. Ezek már a kolostor ostrománál is harcoltak és utolsó éjjel szöktek meg a végső pusztulás elől. Ezek félénk emberek, nagyon félnek a tatártól.

Aztán ott ül, a tűztől egy kicsit hátrább a deres fejű, cserzett bőrű Dömötör. Mellette az a három az ő legénye. Ezek bizonyosan jó verekedők, nem is ijednek meg az árnyékuktól. Ezekkel kell majd megacélozni a csapatot.

Ezzel a tervezéssel tért nyugovóra Bence.

Másnap kora hajnalban talpon volt az egész. Ettek-ittak, készülődtek. Bence legényei is várták az indulást. Gyalog volt valamennyi, csak Bencének volt lova. Meg is kérdezte az öreg Dömötört, hogy hol lehetne a többinek lovat szerezni?

— Hát, ha úgy lenne, ahogy volt, — kezdte az öreg, tarkóját vakarva, — akkor itt lent, a Hernád vize mentén akadt volna fiatal ménes elég. De hát elverte a tatár az egész határt.

— Akkor találomra kell mennünk.

— Már pedig gyalog ember nádszál, lovas ember fenyőszál, — hajtogatta az öreg — úgy vélem, hogy kellő aranyért mégis lehetne lovat kapni.

— Tudod a módját?

— Tudom.

— Akkor te akarsz nekem lovat eladni.

— Benne leszek én is.

— Hátha ideadod parancesszóra?

— Ha az enyém volna, megtehetném. Ha nálunknál gyengébbé volna, azt mondanám, vegyük el! De így csak azt mondhatom, hogy fizessük meg az árát.

— Micsoda úré?

— Nem tudom a nevit.

— Ne mesterkedj!

— Úgy mondom, ahogy tudom. Sok minden másképp van, mint volt. Itt vagy uram, magad. Tavaly a nyár végén, hogy bejöttünk áldozásra, főtisztelendő úrnak szólítottalak. Most már nem vagy pap.

— Hát mi?

— Keserű magyar. Mint mi mind. Tudod, hogy a csendes, szelíd beszédet már senki se hallgatja, hát kemény a szavad. Nem hajtod meg a derekadat megalázkodásra, mert most ütni kell. Kutyákból farkasok lettek. Ilyen nagyot fordult a világ.

De azért, aki jó fajta, mint te vagy uram, az akkor is kemény fa marad, ha meghántolják. A lovak meg lesznek.

— Megszerzed?

— Meg. Tudom, hogy megalkuszunk, mert eszes ember vagy.

— Honnan vegyem az aranyat?

— Van.

— Hol?

— Itt, a kolostorban.

— Te vén erdei betyár! Ha tudod, hogy arany van itt a kolostorban, régen elvitted volna. Órizetlen állt. Azért hát magad vagy rá a tanuság, hogy itt nincs arany.

— De van.

— Mért nem nyúltál hozzá?

— Mert, uram, nem lehet az ilyesmi.

Ide mindig szent cselekedetre jöttünk. Aztán valami templomos a levegő itt. Ettől nem lehet zsványkodni. Mert ha nagyon beleszorul egyszer az ember valamibe, hogyan foháskodhassék segítségért az Űristenhez, ha ellopta a pénzét?

— Hát így akarod megkerülni és a magad lovát akarod eladni, hogy megkapd az aranyat?

— Mondtam már, hogy nem az én lovaim. De azt se tagadom, hogy nekem is jut az aranyból és — erre sunyin elmosolyodott. — Jöhet olyan véletlenség, hogy az egész hozzám kerül. Mert a ménesgazda tanyája már nem szent hely.

— Korbács alá való furfangos! — fakadt ki Bence.

— Hát, uram, gondolj egyet, aztán máskép mondod. Én gondolok arra, mi lesz holnapután. Te nem.

— Mért ne gondolnék?

— Nem gondolsz, ha lovat akarsz venni ezeknek itt.

— Magad mondtad, hogy emberré teszi a vitézt a ló.

— Csak akiből lehet. Ködből ki nem faragod a képét semmiféle szentnek. Ezekből se faragsz vitézt. Minek a ló ezeknek?

— Csapatot nevelek belőlük. Azzal megindulunk és megyünk, amíg a király csapatát el nem érjük.

— Hol van az?

— Ha máshol nem, túl a Dunán.

— Nem tudom, merre van az, sohase jártam arra. Igen messze lehet. Ha odáig akarsz jutni, melléd állunk, uram

a legényeimmel. Mi elviszünk. De ezzel a különccel csak magadra csődíted a tatárt.

Bence elgondolkozott, aztán azt mondta, hogy majd kipróbálja az embereket és később derül csak az ki, hogy melyiküknek volt igaza.

A vén furfangos megígérte, hogy annyi lovat hoz, amennyi kell. Azt is megmondta Bencének, hol van a kolostor aranya elrejtve. Bence maga se tudott róla. Amikor faggatta az embert, honnan tudja, nem vallott. Látszott is rajta, hogy nem lehet belőle kivenni.

XI.

Kora reggelre megmozdult az összeverődött népség. Hozzákészült a reggelizéshez. Volt, aki már ivott is. Bence először istentiszteletet akart velük tartani, de aztán ezek az arcok levették a szándékáról.

Dömötör nem volt a kolostor udvarán. Útja lehetett valamerre, amit nem akart megmondani senkinek.

Bence beszélt az emberekkel, megint megkérdezte tőlük, hogy ki akar vele harcolni. Most már csak egy-kettő akart, a jóllakottság után a heverés ellustította őket. Egyébként is most már jól látszott, milyen összegyűrt, pocsék nép ez, akikben a nyomorúság félénkre verte a lelket.

Aztán megkérdezte tőlük Bence, hogy mit akarnak itt tovább? Ha elfogy az élelmiszerük, éhen vesznek, ha megjön a tél, megfagynak. De ha vele jönnek, elvezeti őket a királyi csapatokhoz, ahol védelemben lesznek és aki nem akar katona lenni, akad annak ott más dolga is.

Ez már tetszett és aki bírta magát, valamennyi vállalkozott. Valami reménység mégis csillant föl így előttük a reménytelenségben.

Bence erre megmondta nekik, hogy aki vele jön, lovat kap. Erre már örültek is. A szilajabbja hujjogatótt.

Déltájban megjött Dömötör. Két csikóssal harminc lovat hajtott be a kolostor udvarára. Leugrott a lováról Dömötör, köszöntötte Bencét:

— Megjöttem.

Bence félrehúzta a csapattól, hogy a többiek ne hallják, mit beszélnek:

— Hogyan vetted a lovakat? Felpénzt se kaptál rájuk.

— Egy arany egy ló. Tudom, hogy drága. De most ilyen a világ, uram.

— Kerekszám. Gyalog is jöhet, aki nagyon akar. Aztán ezek mind nagy földet bejárt lovak. Hazatalálnak még a Tiszától is.

— Betyárok paripái?

— Azok.

— Aztán mért kell nekik hazatalálni?

— Hát, hogyha a tatárok vágott húst aprítanak belőlünk, kár lenne a lovakért. Maradjanak meg magyar birtokban.

Bence nem felelt, elgondolkozott. Dömötör olyan figyelemmel nézte, mint a kutya a gazdáját, egy idő múlva ő szólalt meg:

Bánod-e már, uram, hogy kezdtél velük?

— Nem bánom, — mondta és felütötte a fejét. — Azt hittem, vitézeket nevelek belőlük. Most már nem hiszem. De mit csináljak velük? Itt hagyjam őket elpusztulni az erdőben?

— Hát abba nem pusztulnak bele, ahová vezeted?

— Nem olyan bizonyos. Lóháton, fegyverrel átvághatjuk magunkat csendes vidékre, amit nem ért el a tatár. Ott aztán, aki nem harcos, megfoghatja az eke szarvát.

— Ha a haragos Úristen angyalai tüzes karddal járnak körülöttünk, hogy senki hozzánk ne érhessen, bizonytal is jutunk arra a vidékre.

Dömötör megmondta Bencének, hol van a kolostor aranya. A sekrestyéből volt a bejárás a kis fülkébe, ahol kemény vászonzsákokba kötözve a polcon sorban állt egyik oldalon az aranypénz, másik oldalon az ezüst.

Bence kiszámlálta a harminc aranyat, leolvasta Dömötörnek, aztán bekötötte a zacskót. Dömötör ijedten nézett Bencére:

— Hát te, uram, nem viszel magaddal semmit?

— Hallod-e! — szólt rá keményen Bence. — Ha téged, te vén lóköető, nem vitt rá a lélek, hogy a kolostor aranyához nyúlj, én nyúljak hozzá?

Dömötör nagyon szerény lett és alá-
zatos:

— Hát nem azt gondoltam, hogy
magadnak. Hanem útra az embereknek.

— Mind azért megyünk, hogy kiszabaduljunk a halál torkából. Aki meg-
menti az életét, annak az elég fizetés
lesz. Aki meg meghal, minek annak a
pénz?

— Szóban mindig igazad van, uram,
— hagyta rá Dömötör. Aztán kijöttek
a sekrestyéből.

Megették az ebédet, délután elosztot-
ták a lovakat, fegyvereket rendeztek.
Akkor itt maradnak, azoknak meghagyta
Bence, hogy hozzák rendbe a falakat,
tetőket, építsenek, tisztogassanak, amit
tudnak, mert visszajön ide a rend és
akkor bőven meg lesz a jutalmuk érte.
Addig is, minél jobban rendbehoznak
mindent, annál jobb lesz a lakásuk. A
kolostor majoros gazdáját tette meg
főléjük úrnak.

A rákövetkező nap még eltelt pihe-
néssel, rendezkedéssel. A harmadik nap
reggelére volt elrendelve az indulás.

Előttevaló nap este sokáig nézte
Bence a csillagos eget. De jó lett volna
tudni a mágusok tudományát és ki-
olvasni a csillagokból, hogy milyen lesz
a jövő!

Eddig az események ragadták ma-
gukkal Bencét, most ő lesz az esemé-
nyek vezetője. Nem merte magától meg-
kérdezni, hogy mi lesz vele? Hiszen
megmondta, hogy amíg ellenség van a
haza földén, addig mindenki elhagyja a
foglalkozását és karral, ésszel a haza
felszabadításáért harcol. Azért, ha útján
kolostort talál, nem száll le a lóról, nem
teszi le a fegyvert, nem áll be kegyes
életre, hanem meg se vallja, hogy a

bélkői kolostor szerzetese volt. Hadak
kapitánya, aki ölni megy az ellenséget.

Ettől az elhatározástól ökölbe szo-
rult a keze, felmelegedett a szíve. Hát-
ravezette a fejét. Nem volt most a jám-
bor szerzetes. Harcos, büszke férfi ve-
tette föl a fejét.

XII.

Mire kivilágosodott, Bence induló-
ban volt embereivel. Most úgy volt
velük, hogy nagyon idegennek látszott
az egész társaság. Talán rosszul is
aludt, sokszor felébredt, ettől is le volt
verve. Semmit sem bízott abban, ami
következik.

Az öreg Dömötörhöz húzódott. Ez a
vén furfangos jól látott mindent. Az
élet sokat iskolázta. Esze, izma mindig
készen, veszedelem meg nem lepte, jó
fordulat el nem ernyesztette.

Dömötör csak úgy befelé somoly-
gott, hogy Bence vele intéztet. Megtette
szívesen. Szerette is ezt a fiatal, erős
testű, erős lelkű embert. Anélkül, hogy
tudta volna, nagyra volt vele, hogy
ilyen ép, tiszta ember fogadta társul őt,

aki élete javarészét dúvadként, a társadalommal harcban töltötte el.

Így mentek egész nap erdei ösvényeken, úttalan utakon. Estefelé megpihentek, úgy volt, hogy éjjel mennek majd tovább.

Alkonyat után megérkeztek a Dömötör legényei is. Csupa vad, keményizmú legény. Szilaj, kötekedő, de Dömötör szavára szótlánul engedelmeskedtek. Farkasétvággyal láttak hozzá az enni valónak, amit Bence kiosztott közöttük.

Feljött a hold és a csapat nekiindult a nagy bizonytalanságnak. Körülöttük elpusztult vidékek, kihamvadt üszkök. Aki ember itt maradt, holtan feküdt az utakon. A tatárok Magyarországot akarták európai hatalmuk középpontjává tenni, fel akarták szántani, hogy a régi mának gyökere se maradjon.

Dömötör elől ment, az éjjeli járás-hoz szokott tekintete belemerült a félhomályba. Mellette lovagolt Bence, hallgattak. Néha pattant meg egy-egy ló patkója a kövekben. Dömötör morgott:

— Az én embereim keményen fogják a lovukat. Úgy járnak, mintha lábujjhegyen táncolnának. Azok nem botlanak. Ezek a lógósok úgy ülnek a lovon, mint a gyerek a palánkon. Még bajt hoznak a nyakunkra.

— Ne légy türelmetlen, majd beletanulnak — felelt megnyugtatólag Bence.

— Nem iskolázásra való idő ez a mostani. Aki ma nem akar farkasok étke lenni, az már legyen kiiskolázva — dörmögött az öreg.

Aztán megint hallgatva lovagoltak tovább az éjszakában.

Éjfél után felhők hömpölyögtek az égre nyugat felől. Eltakarták a holdat — a nagy sötétségben meg kellett állni. Dömötör ösztöne vezette volna a csapatot, de az öreg kalandos megkötötte magát, hogy telepedjenek le. Bence nem mondott ellent. Nem sejtette, hogy tervet forral az öreg.

Leszálltak, a lovakat béklyóba kötötték és hamar elaludt az emberek nagy része. Még Bencét is elnyomta az álom.

Egyszerre Dömötör suttogó szava ébreszti:

— Jön a tatár!

Bence felugrott. Suttogva adták tovább a szót az emberek. Alig szürkült a reggel. Kavarodás támadt. Lótásfutás, kapkodás.

Dömötör és legényei nyugodtan készültek, hanem Bence kiválogatott emberei elvesztették a fejüket és egymásután tűntek el az erdő bokrai között. Otthagytak lovat, fegyvert, mindent, ami a futásban, elrejtőzésben terhelte volna őket.

Bence megdöbbenve nézett körül. Dömötör pedig embereivel nyugodtan vezetékre fogta a lovas nélkül maradt lovakat és nekivágtak az erdei útnak.

Megvilágosodott, mire Dömötör megszodorta vastag, deres bajuszát és odafordult Bencéhez:

— No hát ezektől megszabadultunk, — hamisat kacsintott hozzá.

— Hol a tatár? — kérdezte Bence.

— Azoknak a nyúlszívű földkaparóknak a szívében. Meg akartam mutatni, hogy mennyit érnek, ha kezdődik a nem tréfa dolog.

(Folyt. köv.)

REJTVÉNY-ÜZENETEK.

A pontverseny állása:

I. csoport: Babos István 46. Bánki Zoltán 13. Bárány Anna 13. Bruckner József 41. Csiky Ilona 30. Edvi Illés Gedeon 17. Frey István 20. Gacek Klotild 9. Haás Ágoston 46. Kappel László 44. Kormos Gyula 17. Kozma Márta 44. Odorfer Magda 46. Potocska Pál 6. Rainer Róbert 24. Schäfer Henrik 49. Szuh Károly 15. Somfay Ferenc 41. Stelczer Károly 43. Szász Róza 34. Szemes Nóra 46. Varga H. József 44.

II. csoport: Albrecht Károly 15. Barok István 30. Barna Imre 40. Belák Sándor 45. Bendl Mária 47. Emich László 32. Esztergály Gyula 29. Filippinyi János 46. Gyeney Ilona 51. Györgyi Gyula 13. Hiltig Livia 27. sebeli Horváth Tibor 49. Hursan Pál 49. Irsa Ilona 11. Juhász Ilona 31. Kanitz Vilmos 21. Kociszky Barna 47. Komár Pál 48. Láng Miklós 41. Liffa Zoltán 23. Mazán László 48. Péter

Géza 17. Szilassy Eszter 15. Takáts Paula 31. Vértesy Marietta 29. Zanner Gyula 47.

Nem írták meg osztályukat: Becskő Zsuzsanna 13. Hegyemegi Ilona 8. Kirchner Ákos 15.

„Figyelő.” Keresztrejtvényt bármilyen alakban elfogadunk. Beküldeni bármilyen rejtvényt lehet, ha jó, közöljük. Sőt, nagyon örülünk, ha új és szellemes rejtvényszerűt kapunk. A keresztrejtvényeknek *minden pontjára* meg kell felelni, tehát az egész megfejtés beküldendő, mert *egy betűhiba is rossz pontot számít*, ill. az egész megfejtést érvényteleníti.

Stelczer Károly. Várjuk a keresztrejtvényt!

Mindenkit kérünk, hogy a levelekre a súlynak megfelelő bélyeget ragasszon!

A könyvjutalmat: Schäfer Henrik, Dombóvár és Gyeney Ilona, Aszód, nyerték.

Betűrejtvény.

(Egyenként 2 pont.)

1

(Beküldte: Stelczer Károly, Győr.)

ai · szülött

2

(Beküldte: Gyeney Ilona, Aszód.)

Mephisto etetetetetsz

3

(Beküldte: Odorfer Magda, Budapest.)

kórus
á s b s

4

(Beküldte: Emich László.)

Spenót
ox j = d

LÓUGRÁS-REJTVÉNY.

(Beküldte: Gyeney Ilona, Aszód.)

(4 pont.)

n	d	t	s	m	l	d
t	u	o	i	o	u	n
a	d	■	■	n	l	a
r	s	e	■	■	é	t
j	l	n	é	l	y	á
z	u	e	■	é	z	s
t	u	s	■	j	k	g
n	ü	k	e	n	é	s
n	m	k	r	e	g	a
	K	l	a	n	i	t

Egyházi ének kezdete.

A harmadik számban közölt rejtvények megfejtése:

KOCKAREJTVÉNY.

b u b o s p a c s i r t a
 u d i n e ■ l ■ k u p o n
 b i ■ t o j á s o s ■ n d
 o n t ■ n é z e t ■ l p o
 s e o n ■ g a r ■ l o a r
 p ■ j é g ■ t ■ e l v ■ é
 a l á z a t o s k é r é s
 c ■ s e r ■ s ■ e s a ■ a
 s k o t ■ e k e ■ i n i n
 i u s ■ l l é s i ■ a n d
 r p ■ l o v r a n a ■ é r
 t o m p a ■ é ■ i n e d á
 a n d o r é s a n d r á s

Betűrejtvény.

1. Aprópénz. 2. Párkány. 3. Kaposvár.
4. Több szem többet lát.

Egy kis számtan:

6 kecske és 8 liba volt az ólban.

BUDAPEST, 1935. DECEMBER

XIV. ÉVFOLYAM, 4. SZÁM.

IFJÚ EVEK. Ifjúsági folyóirat.

Alapította **Algöver Andor.**

Laptulajdonos az **Országos Evangélikus Tanáregyesület.**

Főszerkesztő: **Dr. BÁNKÜTI DEZSŐ.**

Felelős szerkesztő és kiadó: **Dr. REMPORT ELEK.**

Szerkesztő-bizottság: **Dr. H. Gaudy László, Bpest, Keken András, Hódmező-**
vásárhely, Raskó Kálmán, Szarvas, Dr. Ruhmann Jenő, Sopron, Weiszer Gyula,
Nyíregyháza, Dr. Zelenka Margit, Bpest.

A kiadóhivatal vezetője: **Ruzicska László.**

Postatakarékpénztári csekkszámja száma: 26.111. — Telefon: 82-3-84.

Megjelenik a tanév folyamán minden hónapban.

Előfizetési ára egy évré 4 pengő, egyes szám ára 50 fillér.

Szerkesztőség: Budapest, VII., Damjanich-utca 28/b. III. 22.

(Kéziratok ide küldendők.)

Kiadóhivatal: Budapest, IV., Deák-tér 4. II. em.

Fogadóórak a hónap első és harmadik szombatján 6—7-ig itt!